

orgull.barcelona
número 3_tardor 2024

La publicació de reflexió LGTBI+

Orgull

Clover

Bish

“Moltes vegades sembla que les dones molestem dins del col·lectiu”

IGUAL

DE DIFERENTS

SIGUIS COM SIGUIS, VISQUIS ON VISQUIS,
CELEBREM-NOS.

28J

Dia Internacional
per l'Alliberament
LGBTI+

/ ORGULL

#OrgullDePoble

 Generalitat
de Catalunya

Per la igualtat,
sempre endavant

Mar Sifre Rigol

Cap de Redacció d'Orgull

Orgull es consolida

Un dels objectius principals que vam plantejar quan pensàvem *Orgull* era no deixar enrere cap de les sigles del col·lectiu. Sabíem que la comunitat LGTBI+ és diversa i que, si volíem esdevenir un referent, calia arribar a tot arreu, o com a mínim intentar-ho. Sempre vam entendre *Orgull* com un projecte a llarg termini i, malgrat saber que no podíem abastar-ho tot de seguida, teníem clar que era un propòsit imprescindible.

En els escassos vuit mesos que fa que existim hem fet reportatges en profunditat sobre la intersexualitat, l'asexualitat o el no binarisme. Hem parlat en entrevistes, notícies o articles d'opinió de la persecució a les lesbianes durant el franquisme, de com viuen la masculinitat els homes del col·lectiu o de la representació LGTBI+ als mitjans, entre d'altres. De manera específica hem tractat la transfòbia, la bifòbia, la lesbofòbia o l'afòbia, a més de denunciar l'LGTBI-fòbia en general.

En l'àmbit internacional hem apropat la realitat de països com ara Itàlia o Argentina, però també Polònia, Guinea Equatorial, Bòsnia i Hercegovina, Iraq, Regne Unit, Qatar o Letònia. És important conèixer què passa al nostre voltant per saber quina és la situació que viu la comunitat LGTBI+ en el seu conjunt.

El juny —només quatre mesos més tard que el projecte s'encetés— celebràvem la consolidació d'una comunitat de 7.600 lectors a la pàgina web d'*Orgull*. Una fita històrica de la qual, si se'ns permet la redundància, estem particularment orgullosos.

El primer cop que vaig escriure en aquestes pàgines vaig dir que sabíem que no seria un reptet fàcil dur a terme *Orgull*, però que ja no ens conformàvem amb els marges. Ho mantinc, és clar, i sento que ens n'estem sortint. Cal posar sobre la taula la realitat LGTBI+, les nostres preocupacions i les nostres inquietuds, així com els nostres èxits, el nostre oci i la nostra cultura.

«Orgull està encantada de ser un pont, un lloc de trobada i un espai segur per a tota la diversitat del col·lectiu LGTBI+»

Orgull està al servei de tot plegat. Per una banda, del periodisme, sens dubte i com no pot ser d'una altra manera. Per l'altra, de les persones LGTBI+, especialment d'aquelles que en algun moment van sentir que les seves vides i tot allò que els agradava o els amoïnava no interessava a ningú.

Tal com menciona Josep Maria Mesquida, president de la Fundació Enllaç, en aquesta mateixa revista: "Som comunitat perquè construïm relacions de suport mutu", i *Orgull* està encantada de ser un pont, un lloc de trobada i un espai segur per a tota la diversitat del col·lectiu LGTBI+.

El despertar intersexual

pàgina 24

Entrevista a Clover Bish _pàgina 10

Agenda Orgullosa _pàgina 38

Mirada Internacional _pàgina 32

Col·lectiu LGTBI+ a les arts _pàgina 42

Relat Literari
per Christo Casas _pàgina 52

Cada dia, a Orgull.barcelona

Opinions

03_Mar Sifre Rigol

22_Andrea Momoitio

45_Josep Maria Mesquida

05_Eva Menor

31_Elena Longares

47_Olympia Arango

07_Javi Rodríguez

34_Clara Morató-Aragonès

49_Andrey Montero

08_Judith Juanhuix

37_Albert Carrasco

51_Laura Pi

21_David Jiménez

40_Joan Rodríguez

54_Miquel Iceta

Revista Orgull nº 3 tardor 2024
Edita: Grup Comunicació 21

Editor: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Cap de Redacció: Mar Sifre Rigol
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Andreu González-Castro

mar@orgull.barcelona
publicitat@comunicacio21.com
www.orgull.barcelona

Fundada l'any 2024
Dipòsit Legal DL B 4315-2024

grup comunicació21

Eva Menor

Consellera d'Igualtat i Feminisme

Per una Catalunya diversa i orgullosa

Hem obert una nova etapa a Catalunya amb un Govern de la Generalitat presidit per Salvador Illa. Un Govern de la gent, inclusiu, que no deixa a ningú enrere i que posa en el centre de la seva acció política la igualtat d'oportunitats i la protecció dels drets socials.

Com a consellera d'Igualtat i Feminisme, és un honor que la meua primera publicació sigui en aquesta revista, que és un altaveu imprescindible de les necessitats del col·lectiu LGBTI+. Davant l'onada reaccionària que estem vivint, amb un increment de casos de discriminació al nostre territori, tenim com a prioritat la lluita contra qualsevol discriminació per raó de diversitat sexual, lloc d'origen, sexe, religió, ètnia, edat o capacitats, i treballarem per protegir la igualtat i els drets civils de totes les persones davant els discursos d'odi. Perquè per al president Illa és prioritari actuar amb contundència en la defensa dels drets civils davant aquells que els posen en perill, promulgant accions que desmuntin cada acusació o falsedat que atempti contra qualsevol persona. I ho farem impulsant polítiques útils, properes i eficaces, com per exemple continuant la tasca de reforma de la llei LGBTI+, que a l'octubre complirà deu anys, adaptant-la al context legal actual i dotant-la de les eines que realment necessita perquè s'apliqui de forma eficaç.

També incidirem en la tasca primordial que realitza arreu del territori la Xarxa de Servei d'Atenció Integral LGBTI+ (SAI), en col·laboració amb els ajuntaments, consells comarcals i el teixit associatiu. Actualment, comptem amb més d'un centenar de punts que donen un servei pròxim, integral, de qualitat i de primera assistència, que ens permet estar en contacte directe amb les demandes del col·lectiu i, sobretot, poder donar un suport immediat a les persones que ho necessiten.

Tot plegat, ho volem fer prestant especial atenció a la gent gran del col·lectiu i a la promoció de la memòria històrica, ja que gràcies a la seva lluita incansable i transformadora hem esdevingut una societat més inclusiva i, en definitiva, una societat millor. Així doncs, hem de reivindicar figures com l'Armand de Fluvià, qui malauradament ens va deixar fa unes setmanes, que han estat símbol i exemple d'in-

«Davant l'onada reaccionària que estem vivint tenim com a prioritat la lluita contra qualsevol discriminació per raó de diversitat sexual, lloc d'origen, sexe, religió, ètnia, edat o capacitats»

clusió i lluita pels drets humans, en un context franquista de màxima repressió, on exercir l'activisme significava, moltes vegades, jugar-se la vida. Explicant, especialment als més petits, la discriminació i la violència que moltes persones van patir per tal d'arribar al punt on ens trobem ara, ja que creiem que només des de l'educació podrem eliminar de soca-rel els discursos d'odi que proliferen tant en xarxes com, per desgràcia, als parlaments d'arreu d'Europa.

Tenim feina a fer, en som conscients, i hem conformat un equip de persones preparades per al repte majúscul que tenim al davant. Recordant cada dia que els avenços socials conquerits mai es poden donar per assolits i que els hem d'exercir amb vehemència contra el populisme més reaccionari i contra totes aquelles ideologies patriarcales que continuen ocupant espais de poder.

Hem de ser conscients que, com a societat, només podrem avançar si exercim els nostres drets i no deixem que ningú ens coarti la nostra llibertat. Perquè volem ser, en definitiva, la Catalunya diversa, inclusiva i orgullosa que no deixi a ningú enrere i que garanteixi als catalans i catalanes viure i ser com ells i elles vulguin ser.

A CÀRREC DE LA FRANZ SCHUBERT FILHARMONIA

LES MILLORS BSO DE DISNEY

Frozen, El rei lleó, Aladdin, La Bella i la Bèstia, La Sireneta,
Coco, Pocahontas i Vaiana, entre altres

27 DE DESEMBRE
A LES 20 H
AUDITORI DE BARCELONA

Viu en directe el concert simfònic més especial de Disney, amb cançons de Frozen, el Rei Lleó, Aladdin, la Bella i la Bèstia, Coco i moltes més! Dirigit pel mestre especialista en bandes sonores Marc Timón i amb els cantants Judith Tobella, Nerea Rodríguez, Manu Pilas i Germán de la Riva.

Un concert per a totes les generacions que han crescut amb els personatges més entranyables de la pantalla gran.

*CONCERT DE
NADAL TRAM-ARA*

Aconseguix la teva entrada des de 15 € a d.ara.cat/puccini o escanejant el codi QR

Amb el suport de:

tram ara

Javi Rodríguez

Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència,
Joventut i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Orgulloses de l'orgull

Em creuo amb una treballadora als passadissos de l'Ajuntament. Mentre tenim una petita conversa, deixa anar una pregunta interessant: "Escolta, sí que anat bé l'orgull aquest any, no?" "I això, per què ho dius?", pregunto. Em comenta que amigues seves que mai hi havien anat han decidit apropar-s'hi aquest any, i que estaven molt contentes d'haver-se animat a ser-hi. I que, com ella, centenars de milers de barcelonins i barcelonines han decidit donar una oportunitat a un dels orgulls més multitudinaris de la història.

L'orgull és una eina més per reivindicar la tan necessària tolerància a la dissidència. El dret a ser diferents, a desenvolupar-nos com vulguem ser. A ser respectats com a ciutadans i a ser compresos dins aquesta diferència.

L'any 1977, 4.000 persones van decidir reivindicar-se per primera vegada com a gais, lesbianes, trans. Van ser fortament reprimits, el que avui conforma el testimoni del que hem avançat. I aquest 2024 era un goig i un privilegi veure algunes d'aquelles pioneres manifestant-se a la reivindicació que recorria la Gran Via de Barcelona.

El nostre orgull també necessita d'aliances amb les persones que no formen part del col·lectiu LGTBI+, perquè aconsegueixen demostrar que aquest crit per la tolerància és majoritari i ens interpel·la a tots i totes. Per això, comentaris com el que encapçala aquest article demostren que anem en la bona direcció: la de dimensionar el Pride per convertir-lo en un esdeveniment de ciutat; una cita anual on el col·lectiu pren protagonisme, però on sobretot ho fa el missatge de la llibertat. Una fita que ens empodera i que hem de preservar.

Des de Barcelona treballarem perquè el nostre orgull sigui una referència a nivell global. Perquè seguim sent avantguarda de les conquestes socials a tots els nivells possibles. Perquè cada vegada més, les persones que no són del col·lectiu se sentin convidades i interpel·lades a la reivindicació festiva.

Ara més que mai, cal enviar el missatge que les nostres lluites són lluites de totes. Que la veritable llibertat és la de ser. I que sortirem cada mes de juny i de juliol a cridar-ho ben fort. Perquè el que hem guanyat s'ha de defensar dia rere dia, orgull rere orgull, i a Barcelona ho farem.

**«Des de Barcelona
treballarem perquè
el nostre orgull sigui
una referència
a nivell global»**

Judith Juanhuix

Científica i activista trans

Pride i prou?

“Vet aquí la nostra victòria, Judith”, em diu una amiga dalt d’una carrossa de l’últim Pride estant. Bé ho sembla: som allà, desfilant triomfalment les nostres identitats, que creixen orgulloses de les cendres de les misèries que van patir les nostres mares trans i els nostres avis mariques. És evident que estem vivint la representació d’una victòria.

I tot i així, tinc l’ombra del dubte. Em venen al cap moltes persones amb més d’una lletra a la motxilla que mai s’acostaran a un Pride. Són les que no poden ni volen aïllar les etiquetes LGBTI de les altres etiquetes que els marquen la vida. ¿Com podem sentir com a pròpia, es pregunten, una victòria que és aliena a la lluita de classe, tanca els ulls al racisme, oblida les neurodivergències, ignora les jerarquies en el “col·lectiu”, no desafia el cànon estètic o mostra una connivència servil al poder polític? Els dono la raó: ¿és realment suficient aquesta marea de banderes irisades, decibels, kryolan, purpurina i samarretes imperi per crear un espai segur per a les persones que, a més del sexe-gènere, desafien altres sistemes? Vet aquí, el dubte: de qui és la victòria, si no inclou les persones a les quals la marginalitat en el sexe-gènere, que compartim, les ha abocades també als altres marges, que oblidem?

La desfilada continua i em carrego de raons. Més enllà del triangle en les interseccionals, no es veuen banderes intersex, i son esporàdiques les no-binàries o les asexuals. De fet, en el meu coneixement, no hi ha hagut una sola carrossa pròpiament trans en tota la història del Pride, tot i que ja es parlava de muntar-ne una fa 10 anys. En canvi, entre altres sorpreses, veig les carrosses d’una marca de cotxes cars d’estètica matxirula, d’aquells que la gent LGBTI mai no comprarem, o de la multinacional de compres en línia més gran del món, ben coneguda per l’exploració de treballadors i la manca de filtres a l’hora de vendre productes que atempten contra els nostres drets. De qui és la victòria?

També em carrego de raons en l’altre sentit. És just reclamar la lluita universal a una celebració amb carrosses? No excedeix tot això el propòsit inicial d’ocupar i celebrar, almenys un dia a l’any, que existim? Admetem que, com en tots els àmbits socials, en el món LGBTI també hi ha norma i relacions de poder. Per què caldria eliminar-les totalment abans de començar-nos a celebrar?

«De qui és la victòria, si no inclou les persones a les quals la marginalitat en el sexe-gènere, que compartim, les ha abocades també als altres marges, que oblidem?»

Provo de resoldre la contradicció. Estic lluny de ser una *hater* del Pride, i menys encara del de Barcelona. És essencial que la gent LGBTI+ puguem crear i expressar una cultura pròpia digna d’aquest nom, amb folklore, art, música, llenguatge i fins i tot, com en totes les altres cultures, tabús. El Pride en forma part de ple dret, i no podem renunciar a l’ocupació i celebració socials que, per més ensucrada i *system-friendly* que pugui resultar, també és necessària i poderosa.

Segur que podem repensar els Prides de les grans ciutats. De fet, crec que és necessari. Però no defugim la nostra responsabilitat: abans cal repensar-nos nosaltres, cadascuni com pugui i, tant com sigui possible, de manera organitzada. Fem que les persones que vam celebrar-nos l’orgull, fos dalt d’una carrossa, ballant pels carrers, o recollides en entorns més segurs, actuem més enllà.

Ja hem deixat l’estiu de la celebració i l’orgull de colors, i s’acosta l’octubre de la reivindicació trans i el novembre de la lluita intersexual i contra la violència masclista. Altres dates vindran durant tot l’any que interpel·laran la penya bollo o les mariques inconformistes. Sempre és bon moment per fer desfilat el nostre orgull i el reconeixement del sistema d’opressions. Creem les condicions durant l’any perquè quan arribi un altre juny, amb les eines de lluita i cures ben esmolades, la victòria sigui, de debò, nostra.

**el diari
metropolità**

«Vaig deixar la meva feina com a professora d'anglès en una acadèmia d'un dia per l'altre, ara mateix visc totalment del drag»

Observar una drag-queen mentre es maquilla i es transforma et fa valorar la feinada que hi ha darrere d'aquest art. Un espectacle drag no són tan sols els cinc minuts dalt d'un escenari, sinó també les gairebé dues hores que Clover Bish triga a maquillar-se, pentinar-se i vestir-se. Ho fa tota sola, encara que agraeix l'ajuda a l'hora de pujar cremalleries.

El procés pel qual canvia les seves faccions a base de capes de pintura és màgic. El naixement d'un alter ego. Ariadna Congost és la persona que hi ha darrere de Clover Bish, la primera dona cis a participar en el programa Drag Race Espanya i la segona en totes les edicions del món. No és cap ximpleria, està obrint portes. A mesura que afegeix ombres, pintallavis, pestanyes, talons i perruca, sembla que l'Ariadna s'aparta per fer aparèixer Clover Bish. No és només un fet estètic: li canvia el caràcter, el riure i, fins i tot, la manera de parlar.

El drag és un món d'homes. En la majoria dels casos, homosexuals, però al cap i a la fi un entorn on les dones no hi han tingut fàcil accés. Clover Bish és una pionera i per això reivindica el seu paper i la seva capacitat per fer un espectacle d'alt nivell. El públic l'estima. Ha fet gira per Europa i per Llatinoamèrica, en aquest cas acompanyada per Visa, una altra drag-queen. Parlem amb Clover Bish mentre es prepara per sortir a una de les carrosses del Pride Barcelona vestida amb un conjunt de Moscosso.

Clover Bish

Una entrevista de Mar Sifre Rigol
Fotografia: Joanna Chichelnitzky

«El drag no és misogin. Hi ha persones misògines que fan drag? Evidentment, com a tot arreu. Però el drag sobretot desdibuixa les línies del gènere i juga amb ell»

Com va arribar el drag a la teva vida?

Sempre havia seguit molt les Gales Drag Queen de Las Palmas de Gran Canaria, m'apassionaven molt. Era petita i recordo que pensava: "no sé què estic veient, però m'encanta". Després, més gran, em vaig enganxar a les edicions de Drag Race. Mirava temporades i temporades, una rere l'altra. Però és clar, fins a aquell moment, no havia vist mai cap dona participar-hi: "m'agradaria fer això, però no sé si es podria. Hi ha dones que ho fan?". Vaig buscar-ho a internet i vaig veure que sí, però que no les rebien gaire bé. Els comentaris eren superdolents, de l'estil "les dones volent cridar l'atenció i ficant-se on no les demanen".

De fet, ets l'única dona cis que ha participat a Drag Race Espanya i la segona de totes les edicions de Drag Race arreu del món.

El que era bo era que almenys no havia de trencar el sostre de vidre, ja ho havia fet una altra dona. Però tot i això, em feia una mica de por perquè moltes vegades sembla que les dones molestem dins del col·lectiu. També tenia por de com ho rebria la gent i les companyes del programa, però en general va anar molt bé. Sabia que m'exposaria, però també era una oportunitat per ensenyar el que podem fer. Al final, tothom s'ha de deconstruir i ens hem de donar l'oportunitat d'aprendre.

Dius que les dones molestem dins del col·lectiu LGTBI+.

Les dones molestem en el món sencer, no? En general, com menys soroll fem les dones, millor. Però sí, sento que el masclisme també està present dins del col·lectiu, com ho està en tots els àmbits i les estructures de poder. Les dones som a baix de tota la piràmide i d'alguna forma molta gent tenia la idea que el drag era una cosa d'homes. Em veien a mi i no acabaven d'entendre-ho perquè resulta que no venc la fantasia, però realment trigo el mateix temps a transformar-me que les meves companyes.

En quines situacions has viscut el masclisme que comentes?

A vegades ja ho notes quan entres en un camerino, com si la situació fos hostil. Sobretot passa amb drag-queens que fa molts anys que s'hi dediquen.

D'alguna manera pensen: "A veure què fa aquesta". Però després em veuen treballar, que m'esforço, que respecto aquest art i d'alguna manera em donen la benedicció, tot i que no me l'haurien de donar perquè puc fer el que vulgui. Quan vaig entrar al programa va haver-hi una drag que va publicar unes històries a Instagram dient que jo estava traient el lloc a una persona del col·lectiu. O sigui, d'entrada donava per fet que no en formava part, però soc bisexual. Això és una cosa que passa molt amb les dones, que si no et presentes supermasculina i et detecten com a lesbiana, tothom et posa en dubte. Quan li van dir, "escolta, que la Clover és del col·lectiu", encara va respondre que havia de fer un comunicat on ho aclarís o que l'hi digués a ella mateixa. Què passa, que he de portar una bandera al front? Miri, senyora, deixi'm en pau.

Tant és així, que vas fer la cançó "Sí Soy Mujer" on reivindiques el teu paper en el drag com a dona.

La vaig crear abans de participar a Drag Race, però després de sortir en el programa en vaig fer una nova versió. Em vaig inspirar al cotxe mentre conduïa, n'estava fins als collons i volia tancar boques, i crec que es nota. És veritat que amb la cançó vaig obrir una conversa que no s'estava tenint en aquell moment i d'alguna manera és un himne

«Em fa molta ràbia haver de donar explicacions sobre la meva orientació sexual»

per a totes les dones, tant cis com trans, que es volen dedicar al drag. Jo que he viatjat gràcies al meu drag, he pogut veure que fora també la canten i se'n saben la lletra. I ha sigut un: "Oh, hem fet una cosa important per al col·lectiu, potser en uns anys és una cançó històrica, qui ho sap?"

A la cançó menciones que et diuen que tens avantatge per fer drag, en què es basen?

És una teoria per qui té un concepte molt antic del drag. Abans t'havies d'amagar el penis, posar-te una cotilla, però avui en dia ha evolucionat molt i ja no parlo només de les dones cis. Hi ha homes que no es posen ni espuma per simular un cos o no s'amaguen el penis. Poden tenir un drag una mica més senzill i ningú ho qüestiona perquè són homes. Al final, tothom es crea el seu personatge i hi posa i en treu el que vulgui. Realment jo per què tinc avantatge? Perquè no m'amaço res? A veure, perdona, però jo tinc un cony molt gros i a vegades me l'he d'estrènyer, què t'he de dir?

Ets conscient que ets un referent per dones, tant cis com trans, que volen fer drag?

Al principi no ho veia, però un cop vaig començar a fer els xous i veure la reacció de la gent i els missatges agraint el que feia i dient-me el que significava per elles, allà vaig començar a ser-ne conscient. Encara no ho assimilo, me'n fa una mica de vergonya, però també és molt emocionant. Això sí, se'm fa molt estrany, però el fet d'haver sigut fan de referents del drag, m'ajuda a entendre-ho i empatitzar-hi. No sé, és molt fort i és d'agrair que la gent m'ho digui. A mi fa temps també m'hauria agradat tenir un referent que donés visibilitat i tingués el meu discurs. Crec que és molt important i necessari, tot i que molesti.

Una de les crítiques que es fan cap al drag és que perpetua rols de gènere, què en penses?

Entenc d'on ve aquest discurs, però el drag no és misogin. Hi ha persones

misògines que fan drag? Evidentment, com a tot arreu. Però el drag sobretot desdibuixa les línies del gènere i juga amb ell. Qui diu això és perquè no és dins del món del drag. Hi ha molts tipus de drag que no només creen una figura femenina. És superdivers, i un cop veus això, t'adones que realment no és una qüestió de voler perpetuar els estereotips de gènere o voler ser una dona amb un cos perfecte. No es tracta d'això. Qui vol, ho fa, però en general no és l'objectiu de gairebé ningú.

Abans ho comentàvem: ets bisexual. La teva feina es desenvolupa en un entorn majoritàriament LGTBI+, tot i això, hi perceps bifòbia?

Sí. Sento sobretot que a les persones bisexuals se'ns considera menys del col·lectiu. D'alguna manera et diuen que has d'escollir entre una cosa o una altra. Doncs mira, jo crec que no hi ha res més LGTBI+ que ser bisexual. Ho sento, però realment per a mi el gènere és una cosa totalment secundària quan conec una persona. Em fa molta ràbia haver de donar explicacions tota l'estona sobre la meva orientació sexual, tot i que no ho hauria de fer perquè cadascú la porta com vol i no és determinant per al meu drag.

Et llegeixen com a heterosexual?

I tant. De fet, recordo un comentari d'una noia que em va dir: "que guai que una noia hetero com tu faci drag". Qui t'ha dit que no formo part del col·lectiu?

Als meus companys no els preguntes si són heterossexuals o no. Per això, no sé si és bifòbia o també hi ha misoginia. Sigui com sigui, cal donar més visibilitat a la bisexualitat perquè la gent ens tingui en compte i no es facin aquests comentaris. També sempre hi ha el típic comentari de "vesteixes molt hetero". Sembla que les persones LGTBI+ hem de tenir uniforme perquè se'ns consideri del col·lectiu.

Has fet dansa tota la vida, com ha influït en la teva carrera com a drag?

Tinc una bona base que em permet tenir moltes eines, però la dansa sobretot m'ha donat disciplina, ja no només per al drag, sinó per a la vida en general. M'ha inculcat la cultura de l'esforç, de treballar molt dia a dia per aconseguir un objectiu. Però hi ha també la part dolenta: l'autoexigència. Aquest món no és com el ball, en el drag ets tu sola davant del món, et busques la vida i has de pensar en moltes persones. Molts cops sí que m'he sentit molt cremada de la pressió que em poso a mi mateixa i que penso que la gent m'exigeix. He patit una mica perquè tots els meus xous me'ls autoprodueixo. És a dir, faig els remix, soc DJ, maquilladora i coreògrafa, busco els ballarins, els ensenyo la coreografia i, després, encara penso el que haig de fer jo. És molta feina. O sigui, fer drag és fer el treball de deu persones en una.

El drag, per tant, és precari?

Sí, és precari, però tampoc hauria de ser

«Hi ha la idea que les dones no som gracioses, que hem de callar, ballar una mica, cantar, fer l'espectacle, però sense parlar gaire»

jo qui parli d'això, perquè és cert que quan entres a Drag Race, d'alguna forma et posiciona en un altre lloc, en una altra escala pel que fa als empresaris que ens contracten. Un cop em van dir que entrava al programa, vaig deixar la meva feina com a professora d'anglès en una acadèmia d'un dia per l'altre, i des de llavors no he hagut de treballar de res més, ara mateix visc totalment del drag. Entrar al programa m'ha fet ser una "celebritat de nínxol", perquè puc fer la meua vida de manera normal, però, per exemple, quan entro al barri de Chueca, a Madrid, em reconeixen.

Aleshores, et paguen bé?

Per haver participat a Drag Race, els empresaris saben que omplis una sala per als fans del format, llavors sí que pots pujar el caixet. Però costa molt posar-se un preu, perquè la gent no té ni idea del que s'inverteix en fer drag. Tu pots ser dalt d'un escenari i el que portes a sobre pot costar tranquil·lament 1.000 euros entre pentinat, roba i maquillatge, i això el públic no ho veu. La gent només pensa en els tres minuts dalt de l'escenari i no en tot el temps que hi ha darrere. Si haig d'anar a un lloc, haig d'estar-hi tres hores abans preparant-me. Això que estic fent ara [Clover Bish s'està maquillant mentre respon les preguntes], també és treballar.

Per què creus que tu sí que pots viure del drag?

Sense la visibilitat que m'ha donat Drag Race, hauria sigut molt diferent, encara

que el programa no et dona feina. És un error pensar que per fer el programa trucaran a la teua porta per oferir-te feina. Des que vaig participar a Drag Race he treballat molt per ser visible, per donar contingut, per deixar-me veure, per fer contactes i perquè la gent sàpiga el meu nom. M'he pencat els espectacles perquè vegin que ofereixo un producte de qualitat i que tinc un preu que va lligat a allò que faig. Però no totes les meves companyes ara mateix viuen del drag. O sigui, és complicat. En algun sentit, és sort, però també m'ho he treballat molt.

Suposo que també ha influït la teua formació com a periodista, tant per saber presentar, com per gestionar la teua comunicació.

Sí, i m'agrada reivindicar-ho. Com que soc dona, no em donen gaires espais per parlar. Hi ha la idea que les dones no som gracioses, que hem de tenir la boca tancada, ballar una mica, cantar, fer l'espectacle, però sense parlar gaire. I quan he tingut la oportunitat de presentar un acte, la gent s'ha sorprès molt. M'han dit que no m'esperaven tan eloqüent o que tingués cert humor. Evidentment algunes coses són innates de la meua personalitat, però n'hi ha d'altres que també me les ha donat la carrera de periodisme. Tant de bo donessin més veu i més oportunitats a les dones en aquest sentit.

Des de l'abril i fins al juliol has fet gira per Europa. Abans, també en vas fer

(Continua a la pàgina 18)

Vocabulari **LGTTBI+**

Drag:

Es refereix a l'art pel qual una persona es vesteix i es maquilla, sovint de manera exagerada, per interpretar un personatge que juga amb la feminitat, la masculinitat o l'androgínia. Drag també es fa servir com a sinònim escurçat de drag-queen.

Drag Race:

Programa de telerealitat on les concursants són drag-queens que s'enfronten en reptes artístics, on es tenen en compte el ball, les actuacions, el maquillatge o el conjunt de roba. El format s'ha adaptat a una vintena de països arreu del món.

Cis:

Terme que s'utilitza per a les persones que s'identifiquen amb el gènere que els van assignar quan van néixer. Cis seria el contrari de trans.

Bifòbia:

Concepte que es fa servir per referir-se a la discriminació que pateixen les persones bisexuals.

per Llatinoamèrica amb Visa, una de les teves companyes a Drag Race Espanya. Tot ha anat molt ràpid, com portes el canvi de vida?

Es porta fatal, pregunta-l'hi al meu psicòleg. La veritat és que des de fora queda superguai. "Ostres, estàs viatjant tot el dia", però si pensem en la salut mental, no és fàcil el fet d'estar tanta estona fora de la teva zona de confort i del teu entorn, sempre envoltada de gent que no coneixes. I, al final, tot i que no estigui sempre maquillada, quan vaig als llocs, si la gent em veu, segueixo amb el meu personatge de Clover Bish. En canvi, jo, com a Ariadna, no estic tota l'estona rient, també estic seriosa, però sento que quan algú se m'acosta veient-me com a Clover, he d'estar sempre disponible, alegre, graciosa, i això desgasta molt psicològicament. Llavors, sí, és molt guai com a experiència, però també és molt esgotador.

Com es viu la dualitat d'estar entre un alter ego com Clover Bish i tu mateixa, Ariadna Congost?

Moltes vegades les drags ens oblidem que som persones, i també els ocorre a la gent que ens ve a veure, que molts cops ens despersonifiquen. A mi m'ha passat que em demanin una foto, però no demanant-me-la, sinó agafant-me del braç i dient-me: "Vine aquí" o "Tu, posa't aquí!". Hola, soc una persona. L'any passat al Pride de Barcelona em va donar una insolació i la gent continuava demanant-me fotos, i estava tenint un atac d'ansietat. A vegades ens veuen com si fóssim dibuixos animats, com si només existíssim quan som dalt de l'escenari, com si no respiréssim, mengéssim o anéssim al lavabo. I tot això fa que fins i tot tu t'oblidis de la persona que ets. Vaig a comprar roba i en comptes de pensar què vull, estic pensant que vol Clover Bish. No, jo també soc una persona i he de ser i existir, però és complicat. Clover Bish té la seva roba i les seves necessitats i jo tinc les meves. O sigui, realment és com tenir una filla, com si fos mare.

«Costa molt posar-se un preu perquè la gent no té ni idea del que s'inverteix a fer drag»

Has aconseguit aprendre a separar les teves dues realitats?

Encara hi estic treballant. L'essència ha de continuar sent la mateixa, perquè darrere del maquillatge hi ha la mateixa persona, però he d'aprendre més a dir que no quan estic de Clover Bish. Sovint em trobo amb l'obligació de complir molt amb les expectatives de la gent, estar disponible tota l'estona, i he de saber dir que no i prioritzar-me. Em costa posar-me a mi per davant i m'oblido de mi i les meves necessitats, i això afecta. Després et trobes en el teu dia a dia dient: "Ostres, per què estic fent això si ni tan sols em ve de gust?"

Al principi deies que a de petita veies les Gales Drag Queen de Las Palmas de Gran Canaria i et preguntaves si hi havia dones que podien fer això o no. Una cosa és que t'agradi i l'altra fer el pas i atrevir-se a fer un espectacle drag. Com va ser fer el salt?

Va ser molt de cop, una amiga que és drag em va dir: "Vols actuar demà?", jo l'acompanyava a fer un show i va sorgir així. Sincerament, no em va costar gaire fer el salt, la recordo com una de les millors nits de la meua vida perquè en vaig gaudir moltíssim. M'he dedicat a la dansa molt de temps, així que tinc una part feta pel que fa al control del cos, el fet de no tenir por a dalt d'un escenari i actuar amb públic. Molta gent pensa que, si balles, ja ho tens tot fet, però realment fer drag és molt diferent. Has d'interactuar amb la gent i has de ser molt expressiva, per exemple.

Pensaves que 9 mesos més tard estaries participant a Drag Race Espanya?

No, vaig començar amb la idea de fer-ho per diversió, a veure on arribava. Tot i que deia en broma “la pròxima dona cis seré jo”, mai ho vaig fer amb aquesta intenció. Però les coses avançaven i pensava “on m’estic ficant”. Fins que vaig rebre la trucada de Drag Race. Quan va començar el rumor que participaria en el programa molta gent deia que m’hauria d’haver esperat perquè portava molt poc temps sent drag. Saps què passa? Quan ets una quota d’inclusivitat perquè ets dona, no pots dir que no a una oportunitat així, perquè no saps si en tindràs una altra. Així que vaig dir que sí i en el poc temps que tenia vaig intentar posar-me al nivell de les meves companyes el més ràpid possible.

El drag et fa feliç?

Em fa feliç quan veig els vídeos, però és veritat que últimament m’he carregat de molta feina. Tal com et deia, no he sabut cuidar-me i he estat treballant per sobre de les meves possibilitats, deixant de banda la meva salut mental i física, així que ara mateix estic fatal.

I aleshores, què t’aporta?

El drag m’aporta l’oportunitat d’expressar-me. Soc una persona a qui li encanta tot allò que és artístic. I sí, jo ballava, però amb el drag he trobat altres aspectes que també m’agraden, com el fet d’entretenir un públic no només ballant, també parlant i interactuant, que és una cosa que em faltava del ball. I ara per ara, tot i que és molt cansat, quan passa el temps dic: “Ostres, he fet coses molt guais”. Però en el moment costa de veure.

Com veus el futur?

No sé ni què vull fer. No en tinc ni idea, però sí que m’agradaria molt estar darrere de l’escenari en un espectacle drag. És a dir, coreografiar i crear un concepte. Ja ho he començat a fer i ho adoro. També m’agradaria continuar als escenaris, però hi haurà un dia que el cos em dirà prou. ■

«Fer drag és fer el treball de deu persones en una»

Trobada de
mitjans de
proximitat occitans
i catalans

Febrer 2025

Primera trobada dels mitjans de proximitat occitans i catalans a Narbona

Amb les següents temàtiques:

- Com apropar el públic jove als mitjans de proximitat
- Estratègies per dinamitzar les llengües occitana i catalana
- Els nous nexes de col·laboració entre mitjans impresos,
digitals, ràdios i televisions de proximitat
- Com potenciar la col·laboració entre mitjans occitans i catalans

Organitza:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Unió Europea
i Acció Exterior

David Jiménez

Activista LGBTI i militant de Barcelona en Comú

Barcelona ja no és l'Orgullosa

Barcelona va tenir l'orgull de convertir-se, juntament amb Ripollet, en la primera ciutat de l'Estat a tenir una regidoria dedicada exclusivament a les polítiques i drets LGBTI. Això va passar l'any 2015, quan Ada Colau acabava d'arribar a l'alcaldia. Estàvem a punt de viure el moment més dolç del moviment feminista, allò LGBTI estava de moda i tot era possible. Barcelona, ciutat dels moviments d'alliberament dels anys 70, del Barri Xino, d'Ocaña i de Flor de Otoño, feia una declaració d'intencions clara i decidida, en sintonia amb la seva història marcada per l'activisme i l'alliberament sexual i de gènere.

Durant el mandat de Colau, amb Laura Pérez liderant la regidoria de Feminismes i LGTBI, Barcelona es va consolidar com a ciutat pionera en diversitat sexual i de gènere. El Centre LGTBI de Sant Antoni i l'Oficina per a la No Discriminació (OND) en són testimonis. Iniciatives com TransOcupació, el programa d'inserció sociolaboral per a persones trans, o les polítiques contra la violència LGBTI-fòbica, van marcar un camí contundent: guanyar drets LGBTI era guanyar drets per a tothom. Aquest compromís es va reflectir en el lema "l'Orgullosa", que va esdevenir una festa pública i municipal de l'Orgull LGBTI, lliure de la intervenció d'empreses i pinkwashing. La idea era clara: Barcelona era LGBTI, Barcelona estava orgullosa de ser-ho, i això convertia el 28-J en una celebració de ciutat.

Però el temps va passar. Va venir una onada conservadora que va fer trontollar moltes coses que pensàvem que ja serien així per sempre. Amb l'arribada del govern de Jaume Collboni i el PSC, la regidoria LGTBI va ser degradada a comissionat, disminuint la seva visibilitat i capacitat d'incidència en les polítiques municipals. La manca d'informació sobre les actuacions d'aquest comissionat ha augmentat la percepció d'inacció. La ciutat ha experimentat un retrocés alarmant en polítiques LGBTI, que venia anunciat pel nomenament de Najat El Hachmi com a pregonera de la Mercè, criticada per les entitats LGBTI per les seves declaracions "trànsfobes i islamòfobes".

La manca de recursos destinats a l'OND és un altre símptoma de la deixadesa del govern actual. Sense advocats ni mediadors, moltes persones discriminades o agre-

«La Barcelona d'avui, la de Collboni, ha abandonat la seva tradició de lideratge en drets LGBTI»

dides queden desprotegides, cosa que posa en risc els avenços en drets civils. La nova política d'empadronament deixa fora moltes persones vulnerables, especialment aquelles que depenen d'ONG per subsistir. Aquesta situació s'agreuja amb el Pla Endreça, que, segons denuncien entitats com Arrels, dificulta la vida de les persones sense sostre, de les quals aproximadament un 35 % són LGBTI.

Finalment, "l'Orgullosa" ha deixat de celebrar-se. En línia amb el model Collboni de Louis Vuitton i la Fórmula 1, aquesta absència ha estat substituïda per una privatització descarada de la celebració de l'Orgull, amb el protagonisme del conglomerat d'empreses Pride Barcelona, que ha privatitzat l'espai públic, implicant l'accés a algunes places amb begudes de l'exterior i amb preus astronòmics per consumir a les barres.

Barcelona ja no és l'Orgullosa. La Barcelona d'avui, la de Collboni, ha abandonat la seva tradició de lideratge en drets LGBTI. En comptes de polítiques inclusives i transformadores, hi ha una gestió simbòlica que ignora els drets dels seus ciutadans més vulnerables. Mentre Collboni no corregeixi el rumb del seu govern, els col·lectius LGBTI estan cridats a ser part de l'oposició. És urgent que la ciutat recuperi el seu orgull i el seu compromís històric amb els drets LGBTI.

Andrea Momoitio

Periodista feminista i lesbiana.
Fundadora de *Pikara Magazine*

Fins que ens demanin perdó a totes

És una cosa així com una llegenda: “Les lesbianes no van ser tan perseguides durant la dictadura i la transició”. Diuen que la manca de visibilitat va acabar convertint-se en una estratègia de protecció davant la violència que el règim va exercir contra les dissidències. És cert, però només a mitges. A grans trets, hi va haver dues lleis que van anar especialment contra la població *queer*: la *Ley de vagos y maleantes*, primer; i, després, la de *Peligrosidad y rehabilitación social*. La veritat és que, analitzant els expedients de les dues lleis, hi consten molt pocs casos de lesbianes, però això vol dir que van ser menys represaliades? Doncs no. No necessàriament.

Deixant de banda el paper que va jugar l'Església catòlica i que van jugar les famílies en el control i la violència contra les lesbianes, el que és cert és que el règim es va fer amb un altre instrument molt útil per evitar les relacions sàfiques: el Patronato de Protección a la Mujer. Aquesta institució, dependent del Ministeri de Justícia, estava en mans de diferents ordes religiosos. Les dades ballen. No sabem exactament quantes dones van passar per quants centres, però va estar en funcionament entre el 1941 i el 1983. En teoria, l'objectiu era redimir les dones “caigudes” i promoure que no caiguessin més, és clar. A la pràctica, es va convertir en un mecanisme de control cruel i violent que va sotmetre milers de dones espanyoles a una disciplina fèrria.

L'accés a la documentació sobre el Patronat continua essent complicat, però els darrers anys hem pogut trobar petits vestigis d'aquell gran monstre.

G., per exemple, era una noia de vint anys que tenia relacions sexuals amb altres dones. Deien que era mentidera i que tenia “fortes tendències homosexuals”. Va ser derivada del Patronato a un centre psiquiàtric, pràctica que sembla habitual segons alguns expedients a què hem tingut accés. La informació mèdica està especialment protegida, així que amb prou feines podem seguir el rastre de les que van ser psiquiatritzades.

De nou, el silenci.

El psiquiatre Guillermo Rendueles va treballar al centre de Ciempozuelos i explica que hi arribaven les que les monges creien “irreformables”: “Les lesbianes queien

«Durant la dictadura franquista, psiquiatres com Vallejo Nájera van practicar indiscriminadament tractaments d'electroxoc a les lesbianes»

totes perquè eren vigilades a sang i foc”, va declarar. En la mateixa línia, la supervivent del Patronat i una de les principals expertes en la matèria, Consuelo García del Cid, assegura que “totes les que mostraven o no amagaven la seva condició sexual anaven directament al manicomí”. Algunes mai no han pogut amagar la ploma que, avui, d'altres lluïm amb tant d'orgull. Aquestes, les que ni volien ni podien amagar qui eren, van ser probablement les més castigades. De moment, només ens podem moure en el terreny de les hipòtesis, però durant la dictadura franquista, psiquiatres com Vallejo Nájera els van practicar indiscriminadament tractaments d'electroxoc. Ara, en diuen teràpia electroconvulsiva.

Vigilades amb crueltat, moltes lesbianes van ser psiquiatritzades en contra de la seva voluntat gràcies a la impunitat amb què va comptar el Patronato. Les famílies podien perdre la pàtria potestat de les noies i era habitual que apliquessin la política de la dispersió allunyant-los de les seves ciutats i pobles d'origen. Lluny de la seva gent, dels seus cercles més íntims, la violència i la impunitat estaven assegurades, encara que moltes de nosaltres no sapiguem què és la protecció d'una llar. Ho diu més bonic Gloria Anzaldúa: “Jo no vaig traïr la meua gent, sinó ells a mi”. Però ha arribat el moment de la reparació. Buscarem les nostres sota les pedres fins que ens demanin perdó a totes.

Dispositiu

TransOcupació

**Estàs buscant feina i no trobes el teu lloc?
Et podem ajudar**

Un servei d'inserció sociolaboral adreçat a persones
trans de la ciutat de Barcelona

Més informació:

barcelonactiva.cat

transocupacio@barcelonactiva.cat

El despertar intersexual

Per Mar Sifre Rigol

Els cossos intersexuals són sans. O, com a mínim, no estan malalts per les seves característiques sexuals. En la nostra societat, s'han mutilat i hormonat les persones intersexuals amb l'objectiu que tinguessin cossos normatius. En la gran majoria dels casos les operacions i els tractaments no han sigut per raons mèdiques, sinó perquè encaixessin en les categories establertes de mascle i femella humans. És a dir, d'home i dona.

És perillós per a la salut un clítoris més llarg del que és corrent? O, per exemple, uns testicles interns en un cos amb vulva? No, però de totes maneres han sigut raons suficients per intervenir els cossos de les persones intersexuals des del silenci, la vergonya i el tabú. També des del descobriment. L'ONU calcula que l'1,7 % de la població neix amb característiques intersexuals.

“Les persones intersexuals som aquelles persones que en les nostres combinacions de característiques sexuals —és a dir, hormones sexuals, cromosomes sexuals o genitals interns i externs—, no encaixem en la típica i normativa classificació binària de mascle o femella”, explica Laura Vila Kremer, actriu i activista intersexual. I afegeix: “És clar, podríem dir, si ens despullessim, cap genital és igual a un altre, no tothom té la mateixa quantitat de pèl púbic, totes tenim estrògens i testosterona en quantitat variable, i és cert. Però per això és important recalcar la segona part de la definició: les persones intersexuals hem patit una sèrie de violències i discriminacions per haver rebut un diagnòstic associat a la nostra diversitat de característiques sexuals. És això el que fa que la nostra experiència sigui intersexual”.

Sara Rodríguez, que també és intersexual, exposa que posen especial èmfasi al factor de la discriminació perquè “una persona que tingui uns

Cariotip

És un tipus de prova genètica on es fa una anàlisi dels cromosomes de les cèl·lules d'una persona.

cromosomes que no encaixen amb la norma, però que no s'hagi fet mai un cariotip, no rebrà violència”. “El que et marca com a intersexual és la pressió perquè canviïs el teu cos i et sotmetis a intervencions mèdiques, tractaments o hormones”, assegura.

De fet, Rodríguez sempre ha sentit que havia “de ser corregida”. Però, tal com diu ella mateixa, “la biologia és molt diversa de manera natural”, tot i que no és la idea que domina en la nostra societat pel que fa a les característiques sexuals.

Vila Kremer, per la seva banda, declara que “el binarisme és una ficció en termes de gènere, sexualitat i anatomia”. Tant és així, que no a tot arreu es viu de la mateixa manera: “La nostra cultura, europea i capitalista, ha estat molt violenta amb els cossos intersex, però en altres societats s'han respectat molt més”.

Intersex

Sinònim d'intersexual. El seu ús s'ha generalitzat per la influència de l'anglès.

En l'imaginari col·lectiu, el fet de ser intersexual és evident tan aviat com neix un bebè. La realitat, però, és molt diversa. En el cas de la Laura Vila Kremer, no va rebre un diagnòstic fins als 17 anys: "Cal trencar el mite: no sempre hi ha uns genitals diferents que els metges veuen quan neixes".

"Jo soc intersexual des de l'adolescència, vaig rebre un diagnòstic, una explicació clínica de per què el meu cos no es desenvolupava com s'espera d'una nena. És a dir, no em baixava la regla, no em sortien pits i el pèl púbic i de les aixelles no era com s'esperava. Va ser llavors que va començar el pelegrinatge mèdic", narra Vila Kremer. Es refereix a les proves, les intervencions i l'hormonació. Una patologització que inevitablement portava a la sensació de no pertinença i de tenir un cos malalt —tot i que no ho fos—, poc saludable i desitjable.

Laura Vila Kremer tenia testicles interns, que li van extirpar amb l'excusa que hi havia risc de càncer, encara que no s'ha demostrat que les persones intersexuals tinguin més probabilitats de tenir un tumor maligne que qualsevol altra persona amb testicles. "El que es volia eliminar era que fos una dona amb testicles", assegura l'actriu i activista.

Sara Rodríguez: "El que et marca com a intersexual és la pressió perquè canvïis el teu cos i et sotmetis a intervencions mèdiques, tractaments o hormonacions"

A més, els seus cromosomes són XY —típicament associats al sexe masculí— i amb l'extirpació dels testicles interns va haver de començar una teràpia hormonal que haurà de fer tota la vida. "Et recepten hormones com si el teu cos s'hagués de feminitzar, no et donen cap altra opció", explica des de la frustració. Així mateix, destaca el fet que abans de l'extirpació tampoc els ofereixen conservar el seu material genètic: "Els nostres cossos tenen el mateix dret que tothom a reproduir-se, però no els sembla una possibilitat que et passi pel cap de fer-ho".

Laura Vila Kremer: "El que es volia eliminar era que fos una dona amb testicles"

Pel que fa a Sara Rodríguez, quan va néixer no li van detectar res fora de la norma, però quan encara era un bebè van notar que tenia uns bonyes a l'engonal: eren testicles interns. Amb dos anys els hi van extirpar. El tabú és tan gran respecte a la intersexualitat que el personal sanitari va falsejar el seu historial mèdic i van escriure que li havien tret una hèrnia. És mentida, però això també comporta que no hi ha constància del seu procés real en el seu expedient sanitari.

Ella ha crescut sent una nena intersexual, tot i que no li posava nom a allò que li passava, es pensava que era l'única. "Em van sotmetre a proves, cirurgies i estigmatització. Sabia que hi havia alguna cosa que no encaixava amb el que s'esperaven de mi, però no hi ha hagut mai una comunicació fluida. Mai em van dir 'ets vàlida tal com ets'. He crescut pensant que havia d'ocultar la meva identitat, que havia de fingir i que havia d'estar sotmesa a l'opinió del metge, que estava per davant de la meva, i això té un impacte important", confessa Rodríguez.

El tractament de silenci és quelcom que uneix les persones intersexuals i que, precisament, fa que sigui encara més complicat trencar l'estigma. "Em van ensenyar a mentir des de petita", narra Sara Rodríguez, "la família i els metges em deien que a l'escola havia de dir que anava a fer-me revisions i jo sabia que havia de participar en aquella mentida".

Per Laura Vila Kremer, tot i que era adolescent, va ser una experiència similar. No li ho va explicar a ningú, tampoc a les seves amigues més íntimes: "Em vaig negar la possibilitat de compartir-ho. Abans de la intervenció vaig desfogar-me amb dues amigues, els vaig dir que no els podia explicar què em passava, però vaig plorar molt i em van acompanyar".

Tant és així que un sentiment generalitzat en les persones intersexuals, justament provinent del tabú, és que d'alguna manera se senten un frau, no només perquè no són allò que se n'esperaria, sinó perquè, tal com diu Rodríguez, "et presentes a tothom fingint". Una part d'elles mai és accessible del tot, i això influeix en les relacions personals, és clar.

Sistema sexe-gènere

Planteja homes i dones com a pols oposats en el marc biològic, una idea que es trasllada en altres àmbits socials. És un concepte encunyat per l'antropòloga Gayle Rubin per indicar la relació entre la realitat biològica i la realitat social, i com l'activitat humana transforma i modela la sexualitat biològica.

'Hermafroditas a caval o la rebel·lió del desig'
Teatre Tantarantana.

La violència, però, no acaba només en un tractament, una extirpació o l'estigmatització. Sara Rodríguez explica que als 12 anys va ser conscient del que li passava perquè li van comunicar que li haurien de fer un tractament hormonal. Fins al moment, no tenia gaire clar si mai tindria la regla, i llavors va tenir una resposta. De fet, la seva mare li posava tampons a la motxilla per dissimular que no tindria mai la menstruació. El que sí que sempre havia sabut era que no podria tenir mai fills de manera biològica, però tampoc li ho havien dit explícitament. "Era tot molt confús", reconeix.

"Tot seguit em van fer la vaginoplàstia", explica Rodríguez. Tenia 13 anys. Abans, des dels 12, ja feia un tractament de dilatacions vaginals cada nit. "Era petita, jo no pensava a tenir relacions sexuals, però se'm sotmetia a una vaginoplàstia i a fer dilatacions. Se m'imposava que a la llarga havia de tenir relacions sexuals, amb una persona amb penis, amb penetració i que l'home havia de poder arribar a l'orgasme".

Laura Vila Kremer és contundent respecte al tema: "Darrere de l'hormonació i les intervencions a les persones intersexuals hi ha la imposició d'una heterosexualitat obligatòria. És a dir, quan es recomanen vaginoplàsties, dilatacions vaginals o mutilacions de clitoris a persones intersexuals es fa per aconseguir tenir pràctiques sexuals heterosexuales amb coit, encaixar els genitals en una normativitat i que no cridin l'atenció".

Laura Vila Kremer: "Les persones intersexuals trenquem amb allò establert pel que fa a les relacions sexuals i multipliquem les possibilitats de desig"

La demostració del que diu Vila Kremer és bastant evident amb l'experiència de Sara Rodríguez. Li van fer la vaginoplàstia amb 13 anys i des dels 14 cada vegada que anava al ginecòleg li preguntaven si ja havia mantingut relacions sexuals amb penetració i si ell havia arribat a l'orgasme. Quan responia que encara no, li deien de males maneres: "Ho hem

de saber! Hem de saber si funciona, si hem de refer la vaginoplàstia".

Això sí, mai li van preguntar si ella gaudia o arribava a l'orgasme en les relacions sexuals. "La meua salut s'estava mesurant a través dels orgasmes d'un home. Sortia de la consulta pensant 'quan tinc la pròxima visita? D'acord, tinc aquests mesos per aconseguir-ho'", relata Rodríguez.

Les experiències negatives amb els metges no acaben aquí. El desconeixement per part del personal sanitari ha arribat a fer-la viure situacions del tot inversemblants. Sara Rodríguez un cop va anar al metge i li va explicar que no tenia ni úter ni ovaris, però ell li va respondre que això era impossible. Li va fer una ecografia i, quan no li va veure els òrgans, va dir-li: "Bé, no te'ls trobo, però és clar que en tens". Li va receptar quelcom que no tenia res a veure amb el que li passava i ella va sortir plorant de la consulta. "No en vaig poder parlar amb ningú perquè ningú sabia que era intersexual", declara.

Tal com asseguren les dues entrevistades, el desconeixement mèdic sobre les realitats intersexuals és generalitzat, però és quelcom encara més evident si volem saber quines són les possibilitats dels seus cossos i com canvien amb l'edat. Sara Rodríguez afirma: "És molt difícil fer-ne un seguiment perquè se'ns ha modificat des d'un inici". A més, cal tenir en compte que "els protocols sobre com tractar la intersexualitat s'han fet des de l'estigmatització", explica Rodríguez.

L'estigmatització de la realitat intersexual no només es troba a la comunitat mèdica o al conjunt de la societat, sinó que es trasllada també al desig i a les relacions sexuals. Les persones intersex han viscut situacions a la consulta on s'han jutjat les

seves característiques sexuals de manera repetida i continuada. Tal com comentava Sara Rodríguez, sempre ha sentit que havia “de ser corregida”, un fet que inevitablement es trasllada en la intimitat de les relacions sexuals.

Laura Vila Kremer relata: “Durant molts anys vaig tenir una mala relació amb el desig per la recepta de silenci i perquè em van fer creure que el meu cos no era desitjable. La relació de les persones intersexuals amb el desig es modela des de la consulta mèdica, el diagnòstic i l’estigma”.

De fet, Sara Rodríguez manifesta que va ser un camí difícil desempallegar-se de tota la càrrega de les visites al ginecòleg, on sempre li preguntaven si ja havia mantingut relacions sexuals. “El fet de pensar que no ets suficient t’aboca a situacions que potser no voldries viure. El més important per mi ha sigut tenir referents i fer teràpia, tot i que no vol dir que totes les persones intersexuals en necessitin”, declara Rodríguez.

Per la seva banda, Vila Kremer assegura que per ella va ser molt útil conèixer iguals i persones del moviment feminista i LGTBI+ que l’han acompanyada. I, tot i que li hagi costat molt de temps sentir-se bé, ella es refereix a la realitat intersexual com a un canvi de paradigma: “A mi m’ha acompanyat molta gent que m’ha permès veure que el meu cos té moltes possibilitats de desig. Les persones intersexuals trenquem amb allò establert pel que fa a les relacions sexuals i multipliquem les possibilitats de desig”. Això sí, ella mateixa és conscient que no sempre s’ha pensat així: “És molt dolorós pensar que hi ha persones que entenen el seu cos com a ‘no natural’”.

De fet, Laura Vila Kremer és l’actriu i coautora

—conjuntament amb Raquel Loscos i Víctor Ramírez Tur— de l’obra *Hermafrodites a cavall o la rebel·lió del desig*. Es tracta de la primera peça teatral a casa nostra on les persones intersexuals —en aquest cas de la mà de la Laura, com a actriu protagonista— narren la seva història. El títol inclou aquest *la rebel·lió del desig* perquè inevitablement la vida de les persones intersex està relacionada amb el tema.

Sara Rodríguez: “La meva salut s’estava mesurant a través dels orgasmes d’un home”

“En l’obra interpel·lem el públic i el convidem a flexibilitzar el seu desig”, explica Vila Kremer, i continua: “Sense allisonar, és clar, és pedagògic, però el que volem és que no sigui una cosa que només es plantegen les persones intersexuals o el col·lectiu LGTBIQA+”.

Més enllà de l’obra de teatre, el que és palès és que la discriminació i la violència cap a les persones intersexuals té un origen patriarcal i de manteniment del sistema binari sexe-gènere on les possibilitats només poden ser blanc o negre. Sara Rodríguez explica que per a ella va ser alliberador adonar-se que la violència que havia rebut no era només específica cap a les persones intersexuals, sinó que era generalitzada dins del col·lectiu LGTBI+, per exemple. “A mi m’agrada pensar que la lluita és més efectiva si la fem plegats. Serem molt més feliços si acceptem la diversitat en un sentit més ampli”, declara. Laura Vila Kremer també ho té clar: “És un procés lent, però és evident que no és una qüestió individual, sinó col·lectiva i social”.

Sembla que un dels passos que encara cal fer és visibilitzar la realitat intersexual, que n’hi hagi referents, que s’entengui que no existeix un binarisme en les característiques sexuals, que no té sentit voler mantenir categories tancades que n’exclouen part de la població. Per això, però, no només és necessari l’empoderament i el despertar intersexual, també s’espera una societat que respongui amb autocrítica i amb voluntat de canviar un sistema social que oprimeix i que no s’ajusta a la diversitat de les persones que en formen part. ■

BARCELONA QUEER TANGO FESTIVAL

31 d'Octubre, 1 & 3 de Novembre

GUARDA AQUESTES DATES

BCN QTF

Professors i ballarins

Keila Luciano
& Ariadna Zaehnsdorf

Hernan Furci

Miguel Gallego
& Ivan Giuliano

Vincent Houdin

Mariano Garcés Grizy
& Monica Aleman Bosa

Ezgi Turmus
& Derya Kilia

És més que un festival,
és una *festa de tango queer*

7 milongas **10** workshops

www.bcnqueertangofestival.com

bcn.queertangofestival

bcn.qtf

Elena Longares

Coordinadora del Servei Cruïlles. Espai d'atenció a adolescents i joves LGTBI+ del Centre d'Atenció Jove a les Sexualitats

La salut sexual i reproductiva dels col·lectius LGTBIQA+: Un dret en construcció

La salut sexual i reproductiva forma part de la nostra vida quotidiana, tant o més que altres àmbits de la salut. No obstant això, no en parlem tant obertament, ja que implica parlar de sexualitat, un tema tan tabú en el nostre context social que ni tan sols rebem una mínima salut sexual i reproductiva integrada en el nostre sistema educatiu.

A més, en cas que parlem de salut sexual i reproductiva o de sexualitat, en la gran majoria d'espais es continua plantejant amb una visió molt normativa al voltant del gènere, el sexe, els cossos o l'orientacióosexual.

Això ha fet que tradicionalment la població LGTBIQA+ hàgim quedat fora de l'atenció i la cura de la salut sexual i reproductiva. Probablement, ara esteu pensant que això no és així, que sí que hi ha molts programes sobre salut sexual i reproductiva per als col·lectius LGTBIQA+. Però, aquests programes són sobre salut sexual i reproductiva o bé se centren en el control i resposta al VIH i la sida i les infeccions de transmissió sexual (ITS)? I encara més, van dirigits a tots els subcol·lectius que integren l'acrònim LGTBIQA+?

Efectivament, els programes de prevenció, detecció i tractament de les ITS són imprescindibles. Però també és cert que l'abordatge que se'n fa sol ser des dels riscos i els perills, i no tant des del benestar físic i mental, i ja no diguem des del plaer. La salut sexual i reproductiva forma part de la nostra sexualitat i de la nostra vida. Una vida que està plena de violències i malestars que tenen efectes sobre la nostra salut. Moltes vegades per als col·lectius LGTBIQA+ tenir cura de la nostra pròpia salut és un privilegi, ja sigui perquè el sistema sanitari no ens inclou, ja sigui perquè hi ha altres prioritats que ocupen la nostra vida, com poder accedir a una feina o a un habitatge, ja sigui perquè no tenim les eines per gestionar-la.

Les violències que rebem en tots els àmbits i en tots els moments de la nostra vida i els malestars que provoquen tenen un impacte directe sobre la nostra salut. Però aquesta violència estructural i les opressions i desigualtats que afrontem les persones LGTBIQA+ en la nostra vida no es tenen en compte en el seu abordatge.

«No es tracta de tenir programes específics LGTBIQA+, sinó que s'incorpori la diversitat afectivosexual, de gènere i de cossos en tot el sistema sanitari»

A més, com hem dit abans, gran part de col·lectius LGTBIQA+ no són objecte en la majoria dels programes sobre salut sexual i reproductiva que existeixen. En primer lloc, perquè solen estar plantejats, encara avui, des d'una perspectiva normativa. Això es reflecteix en la majoria dels protocols sobre salut sexual i reproductiva del nostre sistema sanitari, ja que no tenen en compte la diversitat de gènere, sexual ni de cossos, ni d'orientacions sexuals. També, en les campanyes de preventives, divulgatives o d'alguns serveis o recursos, que estan, encara, plantejades des d'una normativitat absoluta.

No es tracta de tenir programes específics per a la població dels col·lectius LGTBIQA+, sinó que s'incorpori la diversitat afectivosexual, de gènere i de cossos en tot el sistema sanitari, tant en l'atenció, com en els protocols, així com en la formació curricular de totes les professions de l'àmbit sanitari i, també, sobretot, en la investigació i la divulgació. I són en aquestes dues últimes, investigació i divulgació, en les que potser cal incidir-hi específicament, ja que són les que, fins ara, han quedat més al marge del desplegament de polítiques de consecució dels drets de les persones LGTBIQA+. Ara bé, per tal de garantir els nostres drets caldrà que en tots els àmbits s'incorpori la perspectiva de la diversitat afectivosexual i de gènere, tot tenint com a base el marc dels drets sexuals i reproductius i, per tant, una perspectiva feminista dels drets humans.

Diversitat sexual i ultradreta: El cas argentí

Per Victoria Stéfano,
periodista i redactora transfeminista argentina

El 10 de desembre del 2023, el partit ultradretà La Libertad Avanza (LLA) va assumir el govern de l'Argentina després d'una disputada elecció de terços que es va saldar amb l'acompanyament de la centredreta.

Enrere va quedar tota la institucionalitat de les polítiques nacionals de gènere i diversitat sexual, coincidint amb un dels atacs d'odi més cruentos dels que hi ha registre a l'última dècada: la massacre del barri porteny de Barracas, a Buenos Aires, en el qual quatre lesbianes van ser incinerades vives per un veí.

Alhora, va arribar a la Cambra de Diputats de la Nació Esteban Paulón, el primer diputat obertament gai de la història del país, van tornar les Trobades Nacionals de la militància LGBTIQNB+ després de 26 anys, i les travestis de la regió de Santa Fe van aconseguir una llei de reparació històrica per la persecució policial mentre es generen convergències de resistència al feixisme davant del "Lleó" que devora drets.

“Una de les potes fonamentals per al triomf de l'aposta ultra a l'Argentina va ser instal·lar una campanya d'odi contra les dones i les diversitats sexuals”

LA CAMPANYA D'ODI

Com un país amb lleis d'inclusió, que són avantguarda en el context llatinoamericà, tria la sortida neofeixista? Una de les potes fonamentals per al triomf de l'aposta ultra a l'Argentina va ser instal·lar amb èxit una campanya d'odi contra les dones i les

diversitats sexuals, que ja s'agitava des dels referents mediàtics de la dreta anti-kirchnerista fent servir granges de trolls.

L'argumentació, ajustada a les masses assetjades per l'estrès inflacionari provocat pel fracàs econòmic de la gestió peronista, va ser primer econòmica i a posteriori, ideològica: els milions que faltaven per a aliments, salut, educació, feina, en una Argentina travessada per la crisi, se les enduien "coves de militants" que tenien l'objectiu d'instal·lar l'agenda woke de la mà del marxisme cultural.

“A Buenos Aires, quatre lesbianes van ser incinerades vives per un veí”

CANVI D'ÈPOCA

Després de la victòria aconseguida en els comicis a còpia de *fake news*, promeses de dolarització instantània i aliances de canvi de càrrecs públics, el model de LLA, lluny de moderar el discurs antidones i anti-LGTB sostingut en campanya, es va aprofundir i es va convertir en una de les línies mestres de l'Estat llibertari, que en vuit mesos va escombrar gairebé totes les polítiques d'igualtat.

La batalla cultural oberta va començar amb l'eliminació del Ministeri de Dones el 10 de desembre del 2023. El 22 de febrer d'aquest 2024 el govern va anunciar el tancament de l'Institut Nacional contra la Discriminació, la Xenofòbia i el Racisme (INADI) i aquell mateix mes van prohibir per decret «tot allò referent a la perspectiva de gènere» a l'Administració Pública Nacional, incloent-hi l'estricta eliminació de l'ús del llenguatge inclusiu i «la innecessària inclusió del femení».

El 8 de març, en un altre acte simbòlic

Concentració nacional LGTBIQNB+ a Rosario, regió de Santa Fe. Foto: Victoria Stéfano

pretasament refundacional, el govern va anunciar, el mateix matí que milions de dones, transvestits, trans i persones no binàries es disposaven a manifestar-se en diferents punts del país exigint la restitució de les polítiques de gènere i diversitat, que s'eliminava el Saló de les Dones de la Casa de Govern, que contenia homenatges a reconegudes dones, transvestits i trans de la història argentina. També es va acomiadar més de 100 treballadores i treballadors de la quota laboral trans, que porta el nom de les activistes transvestits Lohana Berkins-Diana Sacayán, conquerit el 2023.

L'odi habilitat i promogut pels llibertaris des de la campanya i ara des de l'Estat no es va limitar a expressions a les xarxes socials, i el 5 de maig es va produir un atac sense precedents en la història recent del país. Quatre lesbianes que vivien en una pensió del barri porteny de Barracas, a Buenos Aires, van ser atacades per un veí que ja les havia amenaçat en altres ocasions. Jorge Fernández Barrientos, de 62 anys, es va dirigir a l'habitació de les dones, on va llançar contra el llit on dormien una còctel Molotov casolà que va incendiar l'habitació. Després de perpetrar l'atac, es va quedar a l'entrada de la cambra per evitar que les dones poguessin escapar. Després d'efectuar l'atac va intentar treure's la vida amb una serra de mà, però no ho va aconseguir i va ser detingut.

L'atac contra les víctimes va continuar per part de la Vocerà Presidencial, que va ignorar el biaix lesbofòbic de l'atac i va reduir la situació a un problema de seguretat. La Justícia, consegüentment, va excloure l'agreujant

d'odi a l'acusació contra Barrientos. Tres de les dones van morir durant les setmanes següents a l'atac.

El 16 de juliol el cineasta Goyo Anchou va donar a conèixer l'agenda de "temes prohibits" de la Secretaria de Cultura. Més tard es va saber que també es prohibia la projecció de materials LGTB als mitjans estatals.

A l'agost es va concretar per decret el tancament de l'INADI. El Dia Internacional de la Infància, la Casa Rosada —seu del poder executiu argentí— va llançar un missatge celebrant les infàncies i la lluita contra la "ideologia de gènere". A més, va esclatar un escàndol mediàtic després que Mariano Cúneo Libarona, ministre de Justícia, sostingués en una exposició davant de diputats de la comissió de Gènere i Diversitat que "el gènere s'ha acabat" i que des del govern rebutjaven "la diversitat de les identitats sexuals que no s'alineen amb la biologia. Sí. Són invents subjectius (sic)".

“La militància argentina pels drets de les diversitats sexuals es reorganitza per resistir el context neofeixista”

PELS NOSTRES DRETS

Lluny de cedir davant del clima advers, la militància argentina pels drets de les diversitats sexuals es reorganitza per resistir el context neofeixista. Una de les cares d'aquest rearmament és la resistència legislativa

del diputat socialista Esteban Paulón al Congrés Nacional. “Crec que hem aconseguit trobar un espai per al socialisme, que era el meu objectiu. Vam aconseguir tenir una presència, ser una veu reconeguda. Estem ocupant el rol d'una part de la ciutadania que té una expectativa en una proposta progressista antítesi a la de Javier Milei, però que també es proposa com una cosa diferent dels projectes progressistes que hi ha hagut en aquest temps a l'Argentina”, va assenyalar el legislador.

L'altra és la reorganització d'espais militants a escala nacional. Després de 26 anys, sacsejats per la irrupció presidencial llibertària, activistes LGTBIQNB+ de tot el país van acordar tornar a trobar-se per diagramar estratègies en aquest context. I així ho van fer entre el 20 i el 22 de juny d'aquest any, a la ciutat de Rosario, regió de Santa Fe.

“Les trobades són molt necessàries no només per resistir a tot allò que està passant, sinó per buscar estratègies concretes des de la xarxa que teixim per revertir la realitat. Hi ha una situació que és molt crua, que té a veure amb l'extrema pobresa que impacta en la comunitat LGTB i a tota la societat; les criatures, els avis, és una qüestió generalitzada. Un 60 % està per sota del llindar de pobresa. Això és un mal per al món. La ultradreta no fa bé al món”, va explicar Karla Ojeda, organitzadora de la trobada, militant de Comunitat Travesti Trans Rosario i impulsora de la reparació històrica a transvestits víctimes de la violència policial de la seva regió.

Clara Morató–Aragonès

Presidenta de l'Associació Catalana d'Asexuals

Potser som una colla d'avorrits

Més d'un cop hem sentit que posar un personatge asexual en una sèrie no té gràcia. Com si la nostra orientació ens fes avorrits per se, com si no poguéssim tenir ni drames ni alegries a la vida, ja que sortim de la norma en les històries “més importants”.

Això fa que, quan he de parlar sobre asexualitat, em trenqui el cap per buscar quelcom que sigui suficient interessant perquè les persones que no són del col·lectiu puguin mínimament empatitzar, per demostrar “Ei, és important que en parlem”.

És difícil escollir què interessa. Sento que hi ha tant a dir, tant a debatre, tantes coses a posar sobre la taula. Però quan tens un límit de temps o un nombre de caràcters, toca fer balanç. Què és el més rellevant? Per a qui?

Avui no faré un decàleg de què és i què no és l'asexualitat, per les que encara no hagin pogut fer una cerca ràpida d'internet. No parlaré sobre les discriminacions i opressions específiques, com si assenyalar la violència diferenciada ens fes més vàlides, com ometent que gran part de les violències que patim tots els col·lectius tenen punts en comú. No parlaré sobre la importància de la visibilització i el que genera estar batallant constantment, aparèixer com a sigla i, alhora, compartir la visió que posar moltes lletres juntes no ens fa estar més organitzades ni sentir-nos part d'una única lluita. No parlaré sobre com és ser asexual i sentir atracció romàntica, o no sentir-la, o no saber si la sents, o que et sigui igual si ho fas o no, ja que el que modula la teva conducta, i la de totes, no és només l'atracció. No exposaré relacions per com han funcionat o deixat de funcionar, per com hi impactava l'asexualitat, o ho deixava de fer, per valorar si és possible una relació «típica» entre una persona al·losexual i una asexual, per donar pistes de què fer i no fer en una relació així, com si dins del col·lectiu fóssim una massa homogenia amb absolutament les mateixes necessitats i problemàtiques. Aquest article no anirà de reapropiar-se personatges històrics, per exemple, Gaudí, ni tampoc de debatre si és oportú imposar unes eines, com pot ser etiquetar en un col·lec-

«No parlaré sobre com és ser asexual i sentir atracció romàntica, o no sentir-la, o no saber si la sents, o que et sigui igual si ho fas o no»

tiu personalitats i espais socials on no van fer falta. Tampoc parlaré de com encara som un col·lectiu en el qual les persones, abans d'apropar-s'hi, passen per centres de salut, no fos cas que es trobés una causa, i fins i tot quan s'hi apropen, de les primeres demandes és buscar atenció psicològica, no sigui que en veritat no ho ets i tens un altre problema a resoldre. Tampoc parlaré de com és fer activisme, de com és trobar-se entre l'espasa i la paret, entre forçar-te a recrear l'estrella daurada asexual, l'asexual sense fissures, a prova de qualsevol pregunta intrusiva i diagnòstic, i alhora si surts d'aquest ideal irreal, no ser un mal exemple per a la comunitat, no ser l'exemple que s'utilitzi per menysprear algú altre quan ha de sortir de l'armari, no ser l'exemple que faci que altres persones no s'apropin a una comunitat que estan necessitant.

Potser per a tu això no és rellevant, ni totes les coses que m'he deixat. O potser veus una finestra d'oportunitat per posar-ho sobre la taula, per portar-me la contrària, o veus un objectiu comú, o t'hi veus. O potser realment som una colla d'avorrits.

Ram de l'Aigua

Aquesta tardor, uneix-te a la comunitat del Ram de l'Aigua, la nova associació **LGTBIQ+** de Barcelona. Gaudeix d'un munt d'activitats i viu l'autenticitat amb orgull.

Apunta-t'hi ja!

ACTIVITATS CULTURALS

CLUB DE LECTURA

CINEMA

ESPORTS

PERFORMANCE

JOCS D'ESCAPADA

SORTIDES

APLECS

I MOLT MÉS !!

Segueix-nos a les xarxes!

ramdelaigua.org

FUNDACIÓ **ENLLAÇ**

Treballem per les persones grans LGTBIQ+

Estem al teu costat!

Activitats, orientació i suport.

Contacta amb nosaltres a:
informacio@fundacioenllac.cat o
934573739

Albert Carrasco

Jurista responsable del registre d'incidències de l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia

Estat de l'LGTTBI-fòbia a Catalunya

L'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia elabora l'Informe de l'Estat de l'LGTTBI-fòbia a Catalunya des de l'aprovació i entrada en vigor de la Llei 11/2014, per a garantir els drets de les persones LGTTBI i erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia. En l'articulat de la llei s'estableix la garantia estadística, en específic la importància de l'obtenció de dades per a l'elaboració de polítiques públiques antidiscriminatòries en l'àmbit LGTTBI+.

Aquest estudi recull, documenta i analitza les incidències per LGTTBI-fòbia a Catalunya que l'Observatori rep i de les quals té coneixement al llarg de l'any natural. L'objectiu és fer una aproximació de la realitat del col·lectiu LGTTBI+ i de l'LGTTBI-fòbia des del teixit associatiu i donar-la a conèixer a les institucions i a la societat.

L'any 2023, l'Observatori registra un total de 303 incidències per LGTTBI-fòbia a Catalunya. Això representa un augment del 27,8 % respecte a l'any anterior. És el primer any que se superen les 300 incidències.

Pel que fa als indicadors, enguany la gaifòbia és l'origen discriminatori més registrat, tot i que destaca un increment rellevant i progressiu de la transfòbia. La majoria d'incidències recollides tenen lloc a la província de Barcelona, sobretot a la ciutat de Barcelona. Això s'atribueix en l'aplicació efectiva del protocol d'actuació davant de situacions de discriminació per LGTTBI-fòbia establert amb l'Ajuntament de Barcelona. L'equitat territorial en el recull d'incidències continua sent un dels reptes de l'entitat.

El mitjà de discriminació més recurrent és el presencial, en contextos d'espais públics i de concurrència pública com la via pública, els espais d'oci nocturn i el transport públic. Els tipus de discriminació més registrats són les agressions verbals, precedides de les mostres d'odi i exaltació (majoritàriament adreçades al col·lectiu trans*) i les agressions físiques. La infradenúncia és l'itinerari que predomina en aquestes incidències, tot i que també hi destaquen els processos penals. Hi ha altres vies alternatives a les legals per reparar la dig-

«La gaifòbia és l'origen discriminatori més registrat, tot i que destaca un increment rellevant i progressiu de la transfòbia»

nitat de les persones afectades, com rebre acompanyament psicossocial o emetre comunicat públic.

L'estudi es complementa amb una anàlisi qualitativa. Darrere de les dades hi ha històries i és important conèixer les vivències discriminatòries a través de l'anàlisi de casos i produccions narratives. Aquest any es posa el focus en l'auge transnacional de l'extrema dreta com a força legitimadora dels discursos d'odi i el perill que suposa per a la dignitat de les persones LGTTBI+, sobretot en el col·lectiu trans*.

Finalment, l'informe fa un recull de conclusions i recomanacions que insten els agents institucionals i socials a continuar treballant contra l'LGTTBI-fòbia, en específic perquè implementin polítiques, programes i accions previstes en els marcs normatius legals de garantia de drets que ens regeixen.

Enguany ens basem en les conclusions del Grup de Treball sobre l'LGTTBI-fòbia del Parlament de Catalunya impulsat per l'Observatori. Davant del context sociopolític actual, on l'extrema dreta avança en el terreny mediàtic, polític, institucional i social, destaquem la recomanació de reflexionar sobre la implementació de polítiques que puguin distingir entre opinió i difusió de discursos d'odi cap a determinats col·lectius, com pot ser l'LGTTBI+. Així mateix, demanem el compromís de continuar amb el transcurs de la modificació de la Llei 11/2014 i la tramitació de la llei trans catalana.

El Grup Trans i No Binari, una oportunitat per explorar el gènere sense prejudicis

Centre LGBTI de Barcelona _ Comte Borrell, 22

15 d'octubre, 19 de novembre i 17 de desembre

El Grup Trans i No Binari és un espai de socialització on poder connectar amb diferents persones que exploren el seu gènere i compartir experiències. En el grup se celebra la diversitat des de l'amor i l'amabilitat i des d'uns valors compartits per totes les persones que el conformen.

Per començar, el respecte i la tolerància són dos dels pilars indispensables perquè el grup funcioni. A més, s'entén que la responsabilitat de cuidar-la comunitat recau en cadascuna de les persones que la conformen.

La confidencialitat és un altre puntal del Grup Trans i No Binari: tot allò que es comparteix a les sessions ha de ser tractat amb respecte i discreció. Tot plegat permet construir un espai de confiança perquè les persones que hi participen puguin sentir-se còmodes per compartir les seves experiències.

Per altra banda, la participació en les dinàmiques del grup són totalment opcionals i voluntàries. El Grup Trans i No Binari es reuneix el tercer dimarts de cada mes de les 18 a les 20 hores al Centre LGBTI de Barcelona. Per participar-hi, cal enviar un correu a inscripcions@centrelgtbcbcn.org.

DARRERE LES PERSIANES

Breu història
de les lesbianes a Barcelona

Una exposició que recorre la vida de les lesbianes "Darrere les persianes"

 Centre Cívic Sagrada Família _ Provença, 480

 Fins al 6 de d'octubre

Inspirada en el còmic *Darrere les persianes*, d'Isabel Franc i Rosa Navarro, l'exposició s'apropa a la quotidianitat de totes aquelles dones lesbianes que han format part de la història de Barcelona i que, per la seva orientació sexual, van ser oblidades o silenciades pel context en què vivien.

Així, contemplant de fora cap endins, es capgira la funció que tenen les persianes, i es fa un petit canvi en la història que se'ns ha explicat fins ara. La mostra posa en valor les històries particulars que han ajudat a construir la història col·lectiva, en aquest cas de la comunitat LGBTI+ i, específicament, les lesbianes.

L'exposició és gratuïta i es troba al vestíbul del Centre Cívic Sagrada Família.

Cossos Presents

 Centre Cívic La Sedeta_Sicília, 321

 Durant tot l'octubre

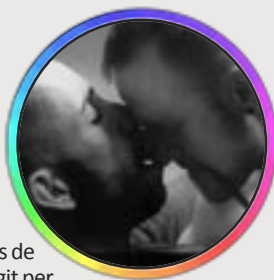
Cossos presents és una exposició fotogràfica per visibilitzar la gent gran LGTBI+. Les persones protagonistes de la mostra són participants de la Fundació Enllaç. Les imatges han estat captades pel fotògraf Felipe Robles i les entrevistes i els textos són Adrià Bartolomé, voluntari de l'entitat. L'exposició busca trencar la invisibilitat que sovint envolta la vellesa en la comunitat LGTBI+.

Chemsex

 Centre LGBTI_Comte Borrell, 22

 05/10/2024 - 17 h

El Ram de l'Aigua organitza la projecció de *Chemsex*, un documental que s'endinsa en aquest fenomen i l'analitza sense concessions. El 'chemsex' són llargues sessions de sexe grupal sota els efectes de tota mena de drogues. El film està dirigit per Max Gogarty i William Fairman.

Requiem for a Dream

 Ram de l'Aigua

 16/10/2024 - 20 h

El Ram de l'Aigua duu a terme una altra sessió de cinema a la fresca. Aquesta vegada de la mà de la pel·lícula *Requiem for a Dream*, un drama psicològic on l'addicció a les drogues té un gran pes en la vida i la percepció dels protagonistes. Porta la teva manta i gaudeix d'una nit de cinema i conversa amb altres persones de la comunitat LGTBI+.

QLit

 Centre LGBTI_Comte Borrell, 22

 17 i 18 d'octubre

El QLit és el festival de literatura queer de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. El festival és un punt de trobada i reflexió de persones lectores, escriptores i crítiques, i també persones interessades en la temàtica LGTBI+. El ventall d'activitats és divers i combina la reflexió i l'anàlisi amb l'experimentació i moments per a la festa.

Sortida Museu Etnològic

 Museu Etnològic_Santa Madrona, 16-22

 20/10/2024 - 11 h

El Casal Lambda organitza una sortida cultural per fer una visita guiada l'exposició "Barcelona, ciutat gegant. 600 anys de festa i tradició" del Museu Etnològic i de Cultures del Món. L'activitat té un preu d'entre 3 i 5 euros i les inscripcions es poden fer fins al 16 d'octubre a través del correu electrònic activitats@lambda.cat.

Tres Xemeneies

 Tres Xemeneies

 20 d'octubre

L'associació Ram de l'Aigua organitza una visita guiada exclusiva a les Tres Xemeneies. Descobreix la història i la màgia darrere d'aquest gran patrimoni industrial.

El Petit Aplec

 Ram de l'Aigua

 Del 31 d'octubre al 3 de novembre

Viu un pont de Halloween inoblidable amb El Petit Aplec del Ram de l'Aigua. Seran tres nits en una casa de colònies amb activitats, jocs i molta relaxació. Vine per gaudir amb la comunitat LGTBI+ en un entorn segur.

Actua amb el cor

 Luz de Gas_Muntaner, 246

 1 de desembre

Actua amb el cor arriba a la seva novena edició solidària de la mà de l'ONG Actúa per col·laborar en la recollida de joguines de la Creu Roja per la campanya de Nadal. Enguany, Barcelona Gay Men's Chorus estarà acompanyat a l'escenari per Musicals' Choir. BCN Gay Men's Chorus es tracta de la coral LGTBI+ més nombrosa del país.

Tango Queer

 L'Estranger_Olivera, 55

 Cada dimarts

L'associació cultural L'Estranger acull classes de tango queer a càrrec de Dafne Saldaña. El tango queer és un concepte molt ampli per denominar un tipus de tango que ve acompanyat d'una deconstrucció del gènere i on els rols no estan marcats. Les classes es fan cada dimarts de les 19 hores.

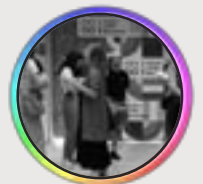

Atenció LGTBI

 Centre LGBTI_Comte Borrell, 22

 De dilluns a dissabte

El Centre LGBTI de Barcelona ofereix servei d'atenció gratuïta a les persones LGTBI i el seu entorn. L'objectiu és respondre, acompanyar-les i facilitar-los el camí. L'horari d'obertura és de dilluns a divendres de 15.30 a 20.30 h, de dimarts a dissabte de 10 a 14 h i els dissabtes a la tarda de 15 a 20 h.

Joan Rodríguez

Regidor de Trias per Barcelona – Junts per Catalunya
a l'Ajuntament de Barcelona

A les urnes!

urnes quatre vegades en poc més d'un any, en un cicle electoral que va començar amb les eleccions municipals del maig de 2023 i que ha acabat amb les europees del juny de 2024. Entremig, hem votat en dues eleccions avançades: les eleccions generals i les del Parlament de Catalunya. Aquesta successió d'eleccions en tant poc temps va acabar generant una sensació de cert esgotament entre els soferts votants catalans, que cada dos per tres es veien sotmesos a una campanya electoral (amb el conseqüent bombardeig informatiu i desinformatiu) i a la incertesa de ser cridats a formar part de la seva mesa electoral durant tot un diumenge.

Però els catalans no som una excepció. El CIDOB, el reconegut centre d'investigació en relacions internacionals amb seu a Barcelona, advertia a inicis d'aquest any 2024 que aquest any estaria malauradament marcat per les armes i, afortunadament, per les urnes. De fet, aquest 2024 més de la meitat de la població mundial serà cridada a votar, a decidir el seu futur. Quan el proper 31 de desembre acomiadem aquest any, més de 4.000 milions de persones hauran votat arreu del planeta. Ho hauran fet com deia, els europeus. Però també ho hauran fet a Rússia, l'Índia, Taiwan, l'Uruguai, Veneçuela, Mèxic, Austràlia, Corea del Sud, Sud-àfrica, Àustria, Indonèsia, Bèlgica, França, el Regne Unit i un llarg etcètera que inclou també els Estats Units d'Amèrica.

No sé si taiwanesos, mexicans, francesos o austríacs deuen compartir amb els catalans aquest esgotament electoral nostre. Però sí que poden compartir la certesa que, en democràcia, les eleccions serveixen per marcar el futur del conjunt de ciutadans que hi participen i, en algun cas, fins i tot el futur dels que no som cridats a participar-hi.

Probablement l'exemple més paradigmàtic d'això són les properes eleccions a la presidència dels Estats Units d'Amèrica. De la victòria de Trump o Harris en depèn la salut dels drets civils no només als Estats Units, sinó arreu del món occidental. De la mateixa manera que una victòria esclatant de l'extrema dreta a les eleccions europees hagués tingut conseqüències indirectes en matèria de drets civils més enllà de les fronteres de la Unió, el

«El que passi el 5 de novembre als Estats Units pot acabar tenint conseqüències per a la comunitat LGTBIQ+ d'arreu del món. El maleït efecte papallona»

que passi el 5 de novembre als Estats Units pot acabar tenint conseqüències per a la comunitat LGTBIQ+ d'arreu del món. El maleït efecte papallona.

Així doncs, votar pot ser esgotador però mai és inútil. Al contrari. Votar serveix tant per guanyar i defensar drets com per donar poder a qui ens els vol prendre. Per això, des de la consciència del paper protagonista al món que encara avui tenen els Estats Units, i veient i escoltant la retòrica retrògrada de Trump i els republicans, farem bé d'estar pendents del resultat de les eleccions del proper 5 de novembre.

Per a nosaltres, catalans que habitem el nostre raconet preciós del Mediterrani, no és el mateix que als Estats Units hi governin els Demòcrates o els Republicans. Crec que això tothom ho té clar. I som molts els catalans que voldríem, malgrat l'esgotament, ser també cridats de nou a les urnes i sumar el nostre vot esforçat al de milions d'americans que votaran a favor dels drets i en contra de Trump.

L'ESTRANGER
ASSOCIACIÓ CULTURAL

CARRER DE L'OLIVERA 55
POBLE-SEC
WWW.LESTRANGERBCN.COM

Juntes som més fortes

Llibreria, Formació, Sensibilització
www.accioperiferica.es
Carrer de Francesc Bolòs, 28. 08031 Barcelona
accioperiferica@gmail.com · Tel. 93 604 98 98

LGTBI-fòbia i ignorància als Jocs Olímpics

Xarxes

Imane Khelif, la boxejadora algeriana intersexual que va guanyar l'or als Jocs Olímpics de París 2024, va ser víctima d'un atac LGTBI-fòbic sense precedents, especialment a les xarxes socials i als mitjans tradicionals. Tot va esclatar quan la italiana Angela Carini va abandonar el ring després d'al·legar que mai l'havien colpejat tan fort. Va ser llavors que van començar els atacs contra Khelif, on argumentaven que era trans i que per això guanyava els combats. Al qüestionament sobre la seva validesa com a dona i com a esportista s'hi van afegir personalitats destacades com ara J.K. Rowling o Elon Musk. Imane Khelif no és una persona trans. De fet, ser-ho és il·legal al seu país, Algèria. Khelif és una dona amb cromosomes XY. Senzillament, Imane Khelif és una persona intersexual. Tal com explicava a la web d'Orgull Sara Sdelci, biomèdica i vocal de Veus Trans* "és extraordinàriament trist veure com es fa servir l'argument de ser persona trans* per desacreditar algú, fent ressaltar una transfòbia latent a la societat". I afegia: "És curiós que esportistes homes que puguin tenir variacions genètiques que els fa més alts, més forts o més ràpids es percebin com a pinacles de l'esport, persones excepcionals, mentre que si en té una dona se la qualifica d'home emmascarat". Sara Sdelci també declarava: "Fer servir els cromosomes sexuals com a argument és degut al desconeixement de l'existència de persones intersexuals".

Foto: Instagram @imane_khelif_10

Resposta

Imane Khelif va esperar a guanyar l'or per presentar una denúncia a la Fiscalia francesa per ciberassetjament

Competitivitat

Les mostres de menyspreu per part de companyes cap a l'algeriana van ser constants, però, al contrari d'elles, Khelif mai els va faltar el respecte

Visibilitat

Tot i l'LGTBI-fòbia contra Imane Khelif, el seu cas ha permès reivindicar l'existència de les persones intersexuals, també a l'esport

Defensa

Enmig de la polèmica, el Comitè Olímpic Internacional va defensar la participació d'Imane Khelif als Jocs Olímpics

No t'ho perdís

El Club de Lectura del Ram de l'Aigua

El Ram de les Històries és el Club de Lectura del Ram de l'Aigua, una associació que ha nascut per oferir activitats culturals, esportives i d'oci perquè el col·lectiu LGTBI+ socialitzi més enllà del sexe o de la festa, cosa que passa especialment entre els homes gais.

Tal com expliquen els seus organitzadors, molta gent al voltant dels 30 anys podria pensar que només els jubilats voldrien participar en un club de lectura, però la realitat és que el Ram de les Històries té molt d'èxit i sempre està ple. A més, les lectures que escullen sempre són d'autors LGTBI+. Es reuneixen el primer divendres de cada mes al vespre, sempre que no sigui festiu.

Famosos

Imane Khelif

QUI ÉS?
Boxejadora intersexual
Té 25 anys i és algeriana

QUÈ HA FET?
Guanyar l'or als Jocs Olímpics de París 2024
Va competir en boxa en la categoria de -66 kg

A LES XARXES...
La van qüestionar per ser intersexual
Ho van fer personalitats com Elon Musk o J.K.Rowling

Que no tanqui la llibreria Acció Perifèrica

Cultura

La llibreria Acció Perifèrica de Nou Barris, especialitzada en temàtica transfeminista i LGTBI+, ha explicat a les seves xarxes socials que es troba en una situació crítica i demana ajuda per mantenir el projecte. Una de les maneres per contribuir en la continuïtat de la llibreria és amb la compra de llibres, també a través de la seva pàgina web.

Després d'un estiu amb poques vendes, expliquen que encara que pugui semblar una ximpleria, l'adquisició o la reserva d'un llibre els permet garantir-ne la continuïtat, i per això la seva pàgina web és una bona opció per a totes aquelles persones que no visquin a Nou Barris o a Barcelona. Així mateix, fan enviaments estatals i internacionals.

Sobre la perspectiva transfeminista i LGTBI+ de la llibreria Acció Feminista, Jose, que està al capdavant del negoci, explica: "nosaltres tenim una perspectiva feminista, trans, LGTBI+, antiracista, entre d'altres, i d'alguna manera la nostra mirada interseccional i els nostres valors es veuen reflectits a la llibreria. No només venem llibres amb mirada transfeminista i LGTBI+, també volem ser un espai segur a Nou Barris".

Tot plegat, un projecte que volen mantenir tot i les dificultats i és per això que demanen ajuda, no voldrien deixar Nou Barris sense una llibreria com la seva: transfeminista i LGTBI+, però també de barri.

Descentralització

El mateix nom, Acció Perifèrica, explica un dels motius de la seva existència: evitar que només es puguin trobar llibres LGTBI+ al centre.

Refugi anticapitalista

El Jose explica que si una veïna necessita desfogar-se, sap que pot anar a la llibreria: "Vivim en un sistema capitalista que no ens permet parar".

Interseccionalitat

A la llibreria Acció Perifèrica la lluita LGTBI+ s'encreua també amb el transfeminisme i l'antiracisme.

Al peu del canó

La seva participació en la perifèria també es fa evident en la seva col·laboració a esdeveniments com ara l'Orgull de la Trini.

Llibre

Lo que pasa es que te quiero
Gloria Fuertes

A Gloria Fuertes li agradaven les dones. De fet, s'identificava com a bisexual, cosa que molta gent desconeix. *Lo que pasa es que te quiero* (Blackie Books, 2023) fa un recull dels poemes d'amor i desamor de Fuertes. Textos sense pèls a la llengua. Molts d'ells dedicats explícitament a dones, tot i LGTBI-fòbia de l'època.

Música

Good Bi
Beth McCarthy

Beth McCarthy és una cantant anglesa que s'ha fet especialment coneguda fent vídeos a TikTok entrevistant dones lesbianes i bisexuals en contextos d'oci. El seu últim senzill *Good Bi* tracta sobre de manera divertida els prejudicis que pateixen les persones bisexuals. Una altra de les seves cançons és *IDK How To Talk To Girls*.

Teatre

Priscilla Reina del Desierto
Simon Phillips

Basat en la pel·lícula australiana, *Priscilla Reina del Desierto* és un musical divertit i espectacular que narra les aventures de tres drag que travessen el desert en un viatge a la recerca de l'amor i de l'amistat. Amb la participació de més de 40 artistes i un disseny de vestuari exquisit, l'obra de teatre es representarà al Teatre Tívoli fins al 24 de novembre.

Pel·lícula

Slow
Marija Kavtaradze

Les persones asexuals sovint no tenen referents, encara menys en la creació cultural, on sovint se'ls estigmatitza. *Slow* és un film lituà que parla d'una història d'amor emotiva, tendra i íntima sense sexe. Un retrat de l'asexualitat que no jutja, ni posa en dubte. Pedagogia i art van de bracet en aquesta pel·lícula, que es pot veure a Filmin.

Recomanacions

Josep M. Mesquida

President de la Fundació Enllaç

Som comunitat?

El concepte de comunitat, en el nostre entorn cultural, és problemàtic i poc clar. En els debats generats en la segona jornada de Polítiques Mariques organitzades per Atzagaia, a la qual vaig assistir, es va posar de manifest que és un terme vinculat a la solidaritat, però que poques vegades parla d'empoderament o de canvi social. També es va dir que sovint es refereix a realitats que tenen alguna cosa d'artificial o que responen als interessos de grups concrets i, per tant, pot referir-se a estructures generadores d'exclusions o subalternitats.

Una comunitat és un territori. Això ens va dir Marco Marchioni, una persona de referència com a teòric del treball social de tipus comunitari amb qui vam mantenir una conversa a la seu de la Fundació Enllaç un diumenge a la tarda de ja fa alguns anys. Argumentava que la proximitat, el sentit de pertinença, el contacte personal i el coneixement de les circumstàncies dels altres eren condicions prèvies per a l'acció col·lectiva. Les persones que l'escoltàvem, que érem un petit grup d'homes gais vinculats a la fundació, vam defensar que potser el que feia que el col·lectiu LGTBI pogués ser considerat com a comunitat no era el fet de pertànyer a un mateix espai real, sinó de reconèixer-nos com a part d'un moviment social i d'un col·lectiu oprimint.

Com que no sabia gaires coses de nosaltres, li vam explicar que aquest moviment incloïa espais, entitats, comerços, publicacions i també persones i grups amb diferents plantejaments que, de vegades, intercanviaven accions de suport mutu. Vam parlar de la tasca duta a terme durant els anys 80 i 90 posant en marxa projectes al servei de les persones afectades per l'epidèmia de la SIDA i en matèria de prevenció de la transmissió. També vam descriure com, en l'actualitat, s'està treballant a favor de les famílies diverses, acollint les persones que sol·liciten protecció internacional o a favor de les persones grans LGTBI. Al final de la conversa, Marchioni va semblar acceptar que potser el concepte de comunitat sí que era pertinent per parlar de nosaltres. L'auge de les noves tecnologies ha impugnat definitivament la necessitat de territorialitat per parlar de comunitat: hi

«Fer comunitat és fomentar les relacions interpersonals i la diversió també és un acte transformador»

ha les comunitats en línia a partir de les quals les persones s'uneixen per interessos comuns facilitant l'organització col·lectiva.

A Enllaç treballem per enfortir la línia d'acció comunitària perquè ja fa temps que hem entès que el creixement de l'entitat passa necessàriament per la implicació i col·laboració amb altres agents socials que fan del nostre projecte alguna cosa més que una agència de serveis. Per altra banda, volem atreure més persones grans del col·lectiu per fer de la fundació un espai de trobada.

Som conscients que el concepte de comunitat té les seves limitacions i contradiccions però creiem que som comunitat perquè construïm relacions de suport mutu. Intentem donar resposta a les necessitats de la gent gran LGTBI organitzant activitats obertes que fomenten la confiança i, a partir d'aquí, es fa possible que s'expressin necessitats, expectatives i desitjos que són el punt de partida per a la intervenció que realitzen les persones que, de forma voluntària o assalariada, actuen en el marc del projecte. En aquests moments, podem fer la funció de radar de vulnerabilitats que en el seu moment vam establir com a un compromís. Des del nostre punt de vista, fer comunitat és fomentar les relacions interpersonals i, en un context social en el qual teixir vincles de suport no és gens fàcil, la diversió també és un acte transformador.

On puc trobar la revista?

La pots trobar gratuïtament ...

Espai Línia

Carrer de Girona, 52

Direcció de Serveis de Feminismes i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona
Pg Sant Joan 75

Centre LGTBI de Barcelona

Carrer Comte Borrel, 22

Fundació Enllaç

Carrer Rosselló, 328

Departament Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya

Carrer del Foc, 57

Centre Jove d'Atenció a les Sexualitats (CJAS)

Carrer de la Granja, 19-21

La Bonne

Carrer de Sant Pere Més Baix, 7

Ca la Dona

Carrer Ripoll, 25

ACATHI

Carrer Muntaner, 34 - Entresol 1

Oficina per la No Discriminació (OND)

Carrer de Ferran, 32

Agència ABITS

Carrer València, 344

Ateneu-Harmonia

Recinte Fabra i Coats, C / Sant Adrià, 20

Casa Orlandai

Carrer Jaume Piquet, 23

Centre Cívic Sagrada Família

Carrer Provença, 480

Panteres Grogues

Carrer Floridablanca, 143 - Entresòl 3

... i a totes les biblioteques i centres cívics de Barcelona i en PDF al web orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes i articles d'opinió a

orgull.barcelona

la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Olympia Arango

Economista del comportament

De protocols a vides tranquil·les, passant per entorns lliures

L'LGBT-fòbia és definida per l'Ajuntament de Barcelona com l'odi o l'aversion cap a les persones que formen part del col·lectiu LGBT+. La discriminació per motius LGBT-fòbics es pot donar en diferents entorns: al carrer, a la feina, a l'escola o dins el nucli familiar. En l'actualitat existeixen una gran quantitat d'institucions i entitats nacionals i internacionals que han integrat part de les demandes del moviment LGBT+. Creant protocols, marcs legals i iniciatives. No només per protegir la identitat i integritat de les persones LGBT+, sinó també per crear consciència i visibilitat de la comunitat.

Moltes persones LGBT+ tenim la sort de viure en un entorn segur on amics i familiars desenvolupen una xarxa que crea un món una mica menys hostil i tolerant cap a nosaltres. Quan sortim d'aquesta bombolla, a la feina o al tornar a casa per Nadal amb tota la família, revivim l'LGBT-fòbia que durant uns pocs instants havia estat minimitzada.

Per tal de posar en context l'afectació de la violència per motius de diversitat sexual o de gènere cal recordar que els estudis del món de la psicologia, l'economia o la sociologia parlen del gran impacte que té aquesta violència en el benestar i satisfacció laboral de l'individu, és a dir, no només és rellevant saber com afecta l'agressió a la víctima en el moment de la seva materialització, sinó també de les seves conseqüències a curt i mitjà termini.

Per posar exemples i alguna xifra, l'any 2020 el sindicat UGT publica una enquesta que estudia aquest fenomen. Un dels seus resultats és el següent: el 75 % de les persones enquestades reconeixen haver presenciat algun tipus d'agressió verbal cap a la comunitat LGBT+. Des de la Unió Europea es duen a terme estudis anuals per tal d'entendre les lògiques de discriminació dins l'àmbit laboral. En una d'aquestes investigacions es proporciona una recerca detallada sobre l'LGBT-fòbia, centrant-se en l'entorn laboral arreu de diferents països i territoris europeus. Aquest tipus de discriminació es materialitza mitjançant tota una sèrie d'agressions, des de la incapacitat de sortir de l'armari per por a represàlies d'altres, als atacs verbals o físics cap a aquelles persones de la plantilla que formen part de manera visible o

«És imprescindible disposar de dades sobre violència per saber en quin món vivim i com actuar al respecte»

no de l'ambient laboral fins a les actituds socialment hostils en entorns més distesos com podria ser un afterwork. Els atacs i o agressions no tenen per què ser produïts sempre per persones que treballin dins de la mateixa entitat, siguin individus amb càrrecs superiors o inferiors, poden venir d'agents externs com ara clients o tercers, fet que pot dificultar en alguns casos la seva denúncia o procés de reparació dels danys causats.

Els protocols contra les violències, les xerrades, la conscienciació i els testimonis són sempre claus per tal crear un clima més segur i que sàpiga respondre de la millor manera al pitjor escenari possible. Els anteriors tres exemples són algunes de les recomanacions fetes per part d'associacions LGBT+, com ara COGAM amb la seva guia per a la inclusió de la diversitat en l'entorn laboral publicada l'any 2021. En moltes ocasions les violències es donen en entorns informals i en interaccions poc reglades que dificulten qualsevol mena de resposta institucional, col·lectiva o individual. Per això és important que no totes les iniciatives de diversitat sexual i de gènere siguin una tasca preventiva. En aquest sentit és imprescindible disposar de dades sobre violència per saber en quin món vivim i com actuar al respecte, però també calen referents que ens impulsin a viure en entorns, no només laborals, sinó globals, segurs i lliures.

ACOMPANYAMENT

A ADOLESCENTS I JOVES LGTBI+

CRUÏLLES

Cruïlles és un espai on tots els camins al voltant de la sexualitat i el gènere són possibles. On gèneres, sexualitats i identitats es troben, conflueixen, interseccionen, i on sempre podem tornar per reflexionar i escollir i/o crear un altre camí.

És un espai on les persones joves es poden sentir acompanyades en relació a la diversitat afectivosexual i de gènere en un moment en que ho puguin necessitar, i que serveixi per continuar el seu propi camí.

Com si soc una persona adolescent o jove adulta lesbiana, gai, bisexual, pansexual, trans, intersexual, asexual, i...

- Tinc consultes sobre la meua sexualitat i les meves relacions
- ▲ Necessito un espai on poder compartir situacions relacionades amb la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.

M'hi puc dirigir tant si soc una persona adolescent o jove adulta, i ...

- Tinc dubtes sobre la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.
- Vull iniciar un trànsit de gènere i tinc dubtes i/o no sé com fer-ho.

Obrim de dilluns a divendres
d'11 h a 19.30 h i dissabtes d'11 h a 19 h
(dimarts i dijous de 14 a 16 h tancat)

Al Cruïlles puc compartir la meua realitat com a adolescent i jove LGTBI+

☎ 934 151 000 📞 687 74 86 40

cruilles@centrejove.org

Andrey Montero

Coordinador del Ram de les Històries,
club de lectura de l'Associació del Ram de l'Aigua

No

L'any passat vaig assistir a un taller sobre el consentiment amb un grup de quaranta homes. A mitja sessió, el tallerista ens va demanar fer un exercici que consistia a caminar lliurement per la sala i, en trobar-se cara a cara amb una altra persona, mirar-la als ulls i dir-li de forma contundent i clara: "no". No hi havia cap petició oral o física per part de l'altra persona; el fet era simplement dir "no".

En les diferents trobades cara a cara, resultava interessant veure les diferents formes de dir "no". Alguns el deien de manera clara, subratllant-lo amb el seu llenguatge corporal. Uns quants deien "no" sense poder mirar als ulls, i altres, no podien pronunciar-lo.

Tant per emetre un "no" de manera assertiva com per rebre'l i gestionar-lo amb empatia, és necessària una base d'habilitats emocionals i comunicatives. És aquí on rau una de les grans complexitats del consentiment. No tots partim de la mateixa base emocional, ni tenim les mateixes eines comunicatives, ni les mateixes experiències vitals.

Els homes que tenim sexe amb homes hem desenvolupat la capacitat de proposar sexe i acceptar-lo amb més o menys facilitat a través d'aplicacions i en entorns que ho faciliten. Tot i que en aquests espais encara queda molt per millorar pel que fa a la responsabilitat afectiva, i sens dubte hi ha conflictes, m'agradaria centrar l'atenció en el moment de la trobada, quan ja hi ha hagut un "sí" previ. Concretament, quan comença el contacte físic i les sensacions ens comencen a parlar. Què passa quan estàs nu amb un noi, us esteu besant i gaudint, però de sobte no et sents còmode i vols parar? La resposta sembla òbvia: dius "ho sento, no em ve de gust continuar".

Però, què passa si la situació et fa reviure un trauma, o si encara tens al cap una veu que et diu: "has de ser agradable, evita el conflicte, els homes sempre estan calents?" D'altra banda, si fóssim l'altre, tindriem clar que, tenint en compte només la comunicació verbal, no seria possible assegurar-nos que la persona amb qui estem interactuant realment se sentís còmoda.

Ara, si ens centrem en la relació amb nosaltres mateixos, em pregunto: ¿som capaços de discernir si, en un moment donat, busquem sexe perquè realment

«Semblaria que tots sabem emetre i rebre un "no" o un "sí" de manera assertiva. Jo dubto que sigui així»

el cos ens ho demana, o si ho fem per evasió, ansietat o inèrcia? Som capaços d'escoltar el nostre cos, respectar-lo i dir-nos "no" a nosaltres mateixos quan ens adonem que el que realment necessitem és una abraçada, companyia o descansar? Al final, si no som capaços de respectar i escoltar el nostre cos, com podrem expressar els nostres propis límits?

No són gaire comunes les converses sobre nois que s'hagin sentit agredits interactuant sexualment amb un altre noi. Semblaria que tots sabem emetre i rebre un "no" o un "sí" de manera assertiva. Jo dubto que sigui així i, encara que podria estar equivocada, em pregunto si el que passa és que, per una banda, ens dediquem a evadir la sensació que ens queda al cos i, per l'altra, assumim que, si nosaltres ho hem passat bé, l'altre també.

Crec que encara ens queda un llarg camí per recórrer pel que fa al consentiment, per connectar amb les nostres emocions i les de l'altre, i per desenvolupar una comunicació oral i corporal efectiva. De base, és difícil interpretar els senyals de l'altre i estar cent per cent segurs que tots els involucrats estem a gust, més encara en les trobades ocasionals. Però, molt probablement, parlant i creant espais per compartir experiències i expressar com ens sentim serà més fàcil donar pas a una sexualitat més conscient i sana.

Llibreria independent

Narrativa en castellà i català
Feminismes
Antiracisme
Maternitats
Ecologia
Món Àrab
Poesia
Literatura Infantil i juvenil
Pensament crític
Thriller, Negra i True Crime
Viatges

LA FIGAFLORE

Llibreria · Espai cultural

📍 Plaça Rafael Casanova 3
08630 Abrera
☎ 681 06 40 41 (només Whatsapp)
☎ 93 410 50 05
📷 lafigaflorellibreria
📍 La Figaflore Llibreria
✉ lafigaflorellibreria@gmail.com

Espai Cultural

Presentacions de llibres
Tallers d'adults
Tallers per infants
Parades a Fires
Exposicions
Xerrades
Monogràfics d'autors i autores
Club de Lectura d'Autors "El Safareig"
Club de poesia "PoesaSafo"

www.lafigaflore.com

cultura B

línia el diari metropolità

culturab.cat
plataforma de tendències
culturals metropolitanas

📷 @culturab_cat 📺 @CulturaB 📺 @culturab.cat 📺 @culturab.cat 📺 @culturab.cat 📺 @culturab.cat 📺 @culturab.cat 📺 @culturab.cat

Laura Pi

Consellera Portaveu d'ERC a Horta-Guinardó.
Assessora de Feminismes, LGTBI i Ciutadania d'ERC Barcelona

Dia de la (in)visibilitat bisexual

El 23 de setembre es commemora el Dia Internacional de la Bisexualitat (també anomenat Dia de l'Orgull Bisexual i Dia de la Visibilitat Bisexual). Una crida a la reivindicació —tot i que molt poc visible, fins i tot en el nostre dia—, per reconèixer i celebrar la bisexualitat, la història, la comunitat, la cultura i les persones bisexuals.

El Dia Internacional de la Bisexualitat va ser celebrat per primera vegada el 1999, gràcies a tres activistes pels drets bisexuals dels Estats Units: Wendy Curry, Michael Page i Gigi Raven Wilbur. Aquest últim va dir: “Després de la rebel·lió de Stonewall, la comunitat gai i lesbiana ha crescut en força i visibilitat. La comunitat bisexual també ha crescut amb força, però en molts aspectes encara som invisibles. També he estat condicionat per la societat per titllar automàticament una parella caminant de la mà com a heterosexual o gai, depenent del gènere percebut de cada persona”. I malauradament, no hem avançat gaire en aquest sentit, i ens continuen passant aquestes situacions.

Aquest dia, a diferència dels esdeveniments LGTBI+ en general, va ser concebut com una resposta als prejudicis i la marginació de les persones bisexuals per algunes comunitats heterosexuales o fins i tot la pròpia LGTBI+. Hi ha entitats LGTBI+ que continuen fent manifestos sense posar els drets de les persones bisexuals al mateix nivell que altres lluites del col·lectiu, per exemple.

Cal que més gent cregui que la bisexualitat és real, que no és una fase i que no t'has de decidir o decantar per quin gènere t'agrada més. Tothom tendeix a encasellar-te, a donar per feta la teva orientació sexual i qui ets en funció de l'expressió de gènere o de les relacions sexoafectives, perquè no entenen el fet que t'agradin les persones del teu gènere i que després “siguis heterosexual”.

Una de les primeres coses amb què et trobes és que hi ha una llista eterna de prejudicis al voltant de la bisexualitat i això fa que dubtis de tu mateix, et qüestionis i no la visibilitzis. En conclusió, vius una vida més normativa per tal d'encaixar i no enfrontar-te als prejudicis i a la incomprensió del teu entorn.

Prejudicis com que les persones bisexuals som infi-

«Les persones bisexuals han existit sempre, només és que les han etiquetat malament o les han deixat fora de la història»

dels, que no podem estar amb una sola persona o que necessitem anar provant. I, mentrestant, no hi ha campanyes per fer front a aquests prejudicis, que molts cops també poden arribar de companys o companyes del mateix col·lectiu.

És important reconèixer la bisexualitat com una identitat autònoma. Tot i que es tingui una relació a llarg termini heterosexual o homosexual, és important ser fidel a un mateix i continuar definint-nos com a bisexuals. Perquè tothom hauria de poder estar orgullós de ser qui és. Les persones bisexuals han existit sempre, només és que les han etiquetat malament o les han deixat fora de la història.

Una de les raons per les quals podríem "oblidar" les persones bisexuals és perquè aquells que se senten atrets per persones de diversos gèneres poques vegades es reconeixen com a bisexuals. Històricament, hi ha hagut dues bones raons per fer-ho: evitar la discriminació i l'estigma. Per això, queda pendent la visibilitat de la bisexualitat, la lluita contra la discriminació i l'estigma i la reparació.

Un peveter ple de cendres

Què no vol les postres, Empar? La veu de la noia em retorna a la realitat. Allà asseguda, al bell mig de la rambla del Raval, a un d'aquests bancs rodons que comparteixo amb les putes i amb els morets i amb les gitanes i amb els drogadictes i amb tota aquella gent que no van poder fer fora del barri, la meva ment de iaia, la meva ment borrosa, la meva ment que ja no és ment per ser una altra cosa més toveta, més líquida, més esmunyedisca, havia omplert el buit del carrer amb els edificis que s'hi aixecaven quan jo era jove, quan el barri encara no era net ni modern ni internacional ni olímpic. Què si vol les postres, Empar. Sí, filla, sí vull les postres però guarda-me-les per mitja tarda, que m'entra la gana de nou. Està avui molt distreta, Empar.

La noia em mira amb un somriure forçat, un somriure blanc i professional. L'ombra de les palmeres li dibuixa un paradís tropical a la cara, una cara tersa i polida, sense una sola gota de suor tot i els quaranta graus. Porta un jupetí vermell amb el logo de l'Ajuntament i amb unes lletres que jo no sé llegir perquè mai no he après a llegir-les, ni en castellà ni en català, jo només vaig aprendre a llegir els gestos a la cara dels homes per saber si són clients de debò o si són la policia vestida *de civil* que ve a posar-te una multa per treballar. Perquè allò que treballar dignifica no s'aplica a la gent com jo. Igualment ara ja no soc jove ni tampoc digna i ja no puc treballar perquè aquest cos que grinyola en moure's no me l'estimo ni jo, però continuo llegint a les cares dels homes si venen amb bona intenció o si venen a fer-me fora del carrer, a treure'm el poc que tinc, a dir-me que aquí no puede usted dormir, caballero y dónde quiere que duerma, señor agente, si no tengo casa y a mí qué me cuenta, caballero, ese no es mi problema, i a mí no em fa tant de mal que em despertin a mitja nit com que em diguin caballero però ja són molts anys al carrer i una s'acostuma a tot.

En què pensa avui, Empar? En que aquesta avinguda abans era una illa de cases, saps? Però és clar que no ho saps, perquè tu ni havies nascut quan jo vaig

«Aquella Barcelona que era una festa, sí, un aparador, una abraçada al món, però a nosaltres ens deixava morir-nos pobres i brutes i soles, però mai tristes, filla, mai tristes»

viure aquí amb les amigues, quines amigues, aquelles! Compartíem totes un piset ven bufó, amb les parets vermelles, i fixa't que avui no estan ni el pis ni les amigues, ni aquella Barcelona que era una festa, sí, un aparador, una abraçada al món, però a nosaltres ens deixava morir-nos pobres i brutes i soles, però mai tristes, filla, mai tristes. Canvia el somriure professional per la cara de circumstàncies, també professional, assajada. Sembla que em vol dir que ho sent moltíssim, però canvia d'idea i m'acaba dient que ja ha de marxar, que ha de servir àpats a altra gent com jo, i per un segon em travessa el cor un clivell, un dolor intens, perquè de vegades oblidat que no és la meva amiga i que el seu somriure professional no és la meva propietat, però també recordo que no tornarà a parlar-me ningú amb respecte com ho fa ella fins al dia següent i m'adono que lo pitjor no és que ja no hi siguin les amigues ni els edificis ni aquella Barcelona que era una festa, lo pitjor és saber-se absolutament sola i no tindre ningú per parlar-ne, perquè les coses només moren quan ja ningú no parla d'elles.

No marxis!

No sé com ni quan ni per què m'ha sortit aquest crit. El clivell del cor s'ha estès i la solitud m'ha trencat en dos i sense adonar-me'n he allargat la mà i li he agafat el braç a la noia, que mira amb una cara ara molt poc professional, gens assajada, una ganyota, com li he clavat les ungles a la monyica. Perdó, li dic, però no solto la presa. Però què li passa avui, Empar? No marxis, si us plau, no em deixis sola un dia més. Em fa mal, Empar. Però

«I recordo aquell piset, de parets vermelles, on ens menjava vives la merda però erem felices, fins i tot quan la Paulina ens va dir que la seva sang se li havia girat en contra»

jo no puc soltar-la, no puc soltar aquell braç que és un fil del qual tot penja, què és una àncora que fixa el món perquè no pegui més voltes, què és una boca vermella amb les dents blanques tota plena de paraules xiuxiuejant-me que encara estic viva, que mentre aquella noia sàpigui el meu nom jo tampoc no moriré i algú contarà que en aquesta avinguda abans hi vivia molta gent, desenes de milers d'ànimes desnonades d'una Barcelona que era una festa per a uns pocs i un calvari per a milers. I recordo aquell piset, de parets vermelles, on ens menjava vives la merda però erem felices, fins i tot quan la Paulina ens va dir que la seva sang se li havia girat en contra, que feia mesos que ho sabia, que el seu cos s'apagava, que, com la resta de companyes que ja havien marxat en processó cap al purgatori on ens trobem les putes i les travestis i els drogadictes i les marietes i tota aquella gent divertida a la qual el virus volia fer companyia, jo i les altres noies li agafàvem la mà mentre moria. La pobra Paulina amb un fil de veu, la bella Paulina dient que em deixava a mí les botines de cuir, la graciosa Paulina dient que a la Dolors li deixava el rosari de perles que havia robat de la seva iaia abans de fugir del poble on li cridaven maricón, la forta Paulina dient que a l'Àngels li deixava el vestit groc amb el què havia sortit per primer cop a treballar i li havia portat tanta sort. I pel petit forat de cel que veiem des d'aquell balcó a un carrer estret a un edifici més estret encara, que avui ja no existeix, veiem els focs artificials per sobre de Montjuïc, la fletxa vermella creuant el cel pel on s'escapava l'ànima de la Paulina, la veu de la Caballé aixecant els cors de tota la ciutat... i ploràvem perquè en aquella festa, en aquella pluja de milions, no hi havia lloc per la nostra amiga. No ens donaven entrades per a l'espectacle de la vida. Un peveter en flames per als habitants del dia, de la ciutat neta, acolorida, familiar, i un peveter ple de cendres per a nosaltres, ombres de la nit, despulles de la ciutat prohibida soterrada per les excavadores, per les grues, per les bastides que construïen una nova Barcelona sobre la nostra memòria indigna.

RELAT LITERARI

Christo Casas
periodista, antropòleg i autor
de l'assaig *Maricas malas*

Miquel Iceta

President del PSC i Ambaixador Representant Permanent d'Espanya a la UNESCO

25 anys fora de l'armari

El 12 d'octubre de 1999 vaig fer pública la meva homosexualitat. Ja en fa 25 anys. Jo era llavors diputat al Congrés i em presentava a les eleccions al Parlament de Catalunya. La campanya "Vota Rosa", impulsada per la Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya, demanava als partits un esforç de visibilització dels candidats i candidates LGBT. Jordi Petit, l'històric activista en favor de la llibertat sexual i dels drets de les persones LGBT, formava part de la candidatura encapçalada per Pasqual Maragall ocupant un dels darrers llocs de la llista, i em va suggerir que havia arribat el moment de donar el pas i proclamar públicament la meua orientació sexual.

Jo no me'n havia amagat mai, però mai no ho havia dit públicament. M'ho vaig pensar i vaig decidir fer-ho, convertint-me així en el primer diputat espanyol a sortir de l'armari. Com vaig dir en aquell acte simbòlic obert als mitjans de comunicació que vàrem organitzar al bar PuntoBCN, més que sortir de l'armari, baixava de la vitrina. Va haver-hi, com sempre, tot tipus de reaccions, des de les contràries, les acusacions d'electoralisme (vaig pensar que si dir que era gai era electoralisme potser és que estàvem millor del que creïem), fins a les opinions favorables. També va haver-hi qui pensava que l'orientació sexual de les persones era una qüestió privada i que no calia fer-la pública. El cert és que el rebombori que es va produir va refermar-me en la idea que valia la pena fer-ho.

En l'àmbit personal ha estat una de les millors decisions de la meua vida. I políticament era un deute concret amb el moviment gai: recordem l'històric Front d'Alliberament gai de Catalunya, i totes aquelles persones que molt abans que jo s'havien mobilitzat en favor dels nostres drets en condicions molt més difícils, arriscant fins i tot la llibertat en temps de la dictadura i de l'anomenada llei de perillositat i rehabilitació social vigent fins al 1979. El moviment anava agafant embranzida i les manifestacions de l'orgull omplien carrers i places amb els colors de la bandera gai.

A finals dels anys noranta s'havien obert ja en algunes comunitats autònomes els registres de parelles de fet i començàvem a avançar en el reconeixement legal

«L'actual onada reaccionària ens reclama una actitud ferma en defensa de la igualtat i de la dignitat de totes les persones»

dels nostres drets. L'any 2005 arribaria la legalització del matrimoni entre persones del mateix sexe, l'any 2007 el reconeixement legal del canvi de sexe amb la Llei de Dret a la identitat de gènere, i l'any 2023 la Llei per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia de les persones LGTBI. Sempre a impuls dels partits d'esquerres i amb presidents de govern socialistes.

Aquests avenços, però, no han significat la fi de l'LGTTBIfòbia. Encara són moltes les persones LGTBI que pateixen discriminació i violències de tota mena. Desgraciadament, se segueixen produint agressions i fins i tot assassinats per motiu d'odi a les persones LGTBI. Queda molt a fer per prevenir, combatre i castigar aquests comportaments, i també molt a treballar en el terreny educatiu i cultural per erradicar conductes contràries a la llibertat sexual i d'expressió de gènere. La història ens demostra que no podem considerar mai com a irreversibles els avenços socials ni els avenços en drets i llibertats. L'actual onada reaccionària que s'està produint a nivell global ens reclama una actitud ferma en defensa de la igualtat i de la dignitat de totes les persones, amb independència de la seva orientació sexual i expressió de gènere. És una qüestió irrenunciable de justícia. Es tracta de la defensa integral dels drets humans.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

**OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTTBIFÒBIA**

Lobservatori.cat

BARCELONA REGATA CULTURAL

ABRIL-OCTUBRE 2024

DESCOBREIX TOTES LES ACTIVITATS QUE ACOMPANYEN LA COPA AMÈRICA
A BARCELONA. VINE A VIURE LA REGATA CULTURAL.
[BARCELONA.CAT/REGATACULTURAL](https://barcelona.cat/regatacultural)

